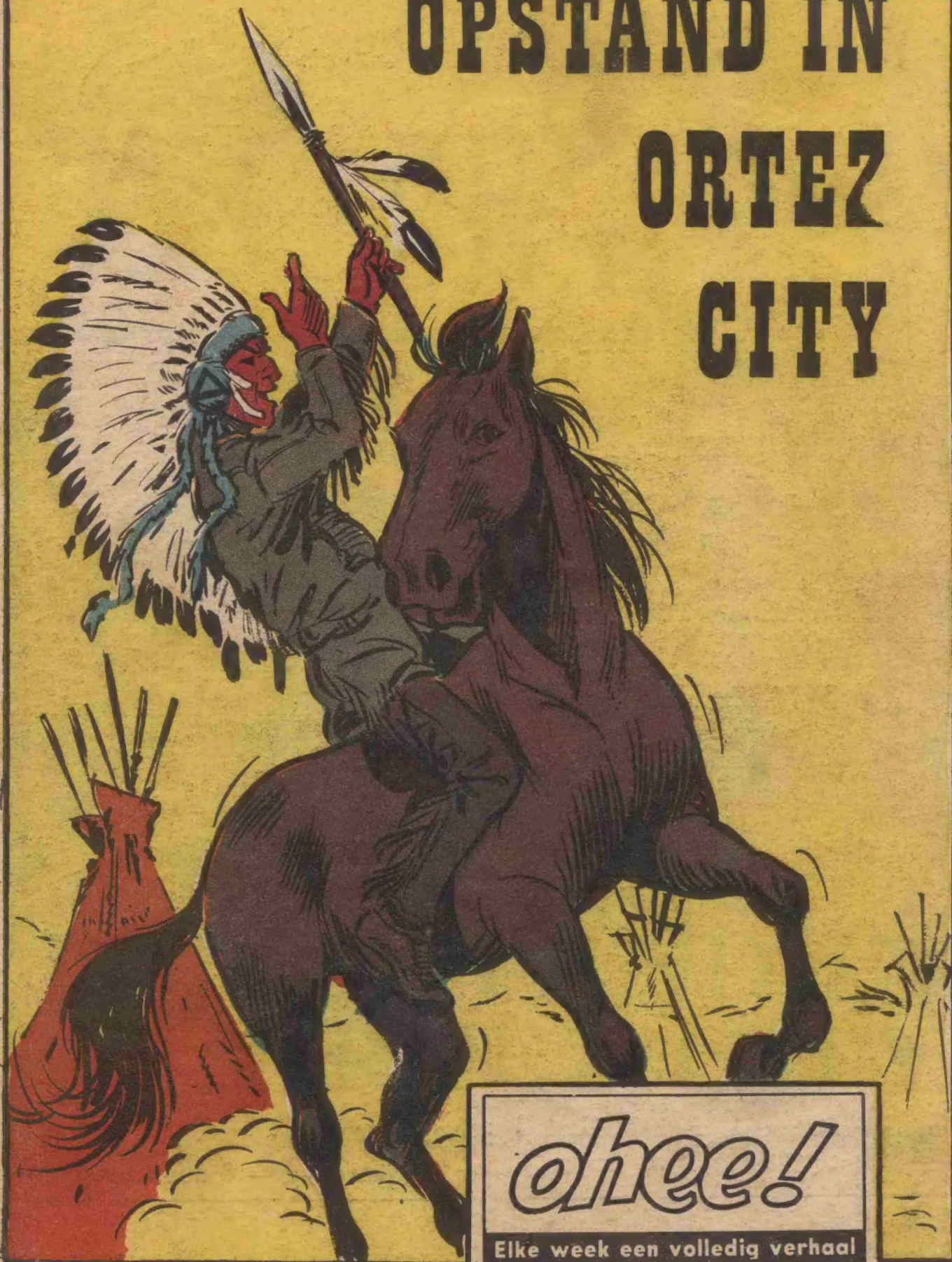

OPSTAND IN ORTEZ CITY

ohée!

Elke week een volledig verhaal

JEUGBLAD MET KOSTELOZE
ONGEVALLENVERZEKERING

8-8
1970

BELGIE
6 fr.

Verschijnt
wekelijks

NEDERLAND
42 cent

382

MI QWAT290

23780

YT13

8e jaargang — 8 augustus 1970

Gedrukt op de persen
N.V. Drukkerij Het Volk

Verantwoordelijke uitgever :
R. Reyntjens, Forelstraat 22, Gent

Gedrukt in België

Abonnementsprijs voor Nederland
42 cent per nummer

BUFFALO BILL

Scenario
RIK DIERCKX

Tekeningen
KAREL VERSCHUERE

OPSTAND IN ORTEZ CITY

Op een kleine open plek in het bos in het uiterste zuiden van het rotsgebergte kwam op die dag een groepje merels van het ergste soort bijeen. Ze luisterden naar de woorden van hun leider en manker, die ze Wervelwind.

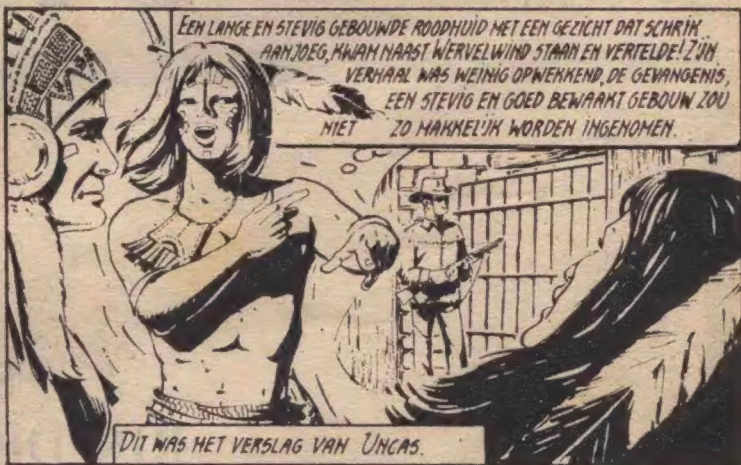
noemden. Die onguere roodhuiden behoorden tot een groep die enige tijd tevoren in opstand was gekomen tegen hun opperhoofd Witte Vos, nadat deze onderwerping aan de blanken had beloofd. Hun nieuwe leider Lynx oog, zat nu met een tiental van zijn getrouwen in de gevangenis van Ortiz-City!

Onze kameraden zitten gevangen in Ortiz-City, samen met onze geliefde leider, die wij niet kunnen missen. Jullie zijn van alle kanten hierheen gekomen en ik heb veel moeite gehad zul lie hier te krijgen, en wat moeten wij nu doen?

...Uncas is naar Ortiz-City geweest. Laat hij ons vertellen wat hij daar gezien heeft!

Een lange en stevig gebouwde roodhuid met een gezicht dat schrik aanzog, kwam naast Wervelwind staan en vertelde: Zijn verhaal was weinig opwekkend, de gevangenis, een stevig en goed bewaart gebouw zou niet zo makkelijk worden ingenomen.

Dit was het verslag van Uncas.

Lanshaar en zijn vrienden hebben hun kamp op tien mijl afstand van de stad opgeslagen. Het ligt in de buurt van Sugar Springs...

Zes eens, Uncas, waar is die fameuze Buffalo Bill nu? Is hij in Ortiz-City?

Inderdaad!

Dat is niet ver, maar toch ver genoeg voor hem om ons seweervuur niet te horen als wij tot daden overgaan en om ons niet op het juiste oomblik aan te vallen...

Dus we hebben van hem niets te vrezen?

Je hebt gelijk Inderdaad NIET!

Goed, luister dan allemaal goed naar mij.

Vrijdag brengt de commissie van inspectie een bezoek aan de gevangenis. Ze zullen de gevangenen ondervragen hoe ze behandeld worden... Dit zal voor de gouverneur een kwade dag worden. Een dag die heel lang in zijn geheugen zal blijven!...

De volgende dag kwam in de middag een oegenschijnlijk dronken Indiaan Ortiz-City binnen gereden.

DE WOEDENDE INDIAN DUWDE JOE HOLDEN OPZIJ EN LIEP DE GELAGKAMER BINNEN. IN EEN OMMEZIEEN HAD HIJ EEN FLES MET DRANK VAN HET BUFFET GENOMEN.

HOLDEN, VAN ZIJN VERBAZING BEKOMEN, WIERP ZICH OP DE ROOD.

ALS ENIG ANTWOORD BRACHT WERVELWIND DE FLES AAN DE MOND EN NAM EEN FLINKE TEUG!

WOEDEND PAKTE JOE DE INDIAN VAST EN GOOIDE HEM OP DE GROND, WERVELWIND LIET ZICH VALLEN ALS EEN ZAK. DE FLES VIEL AAN SCHERVEN...

DE HERBERGIER WERD NOG WOEDENDER! MAAR OPEENS!!!

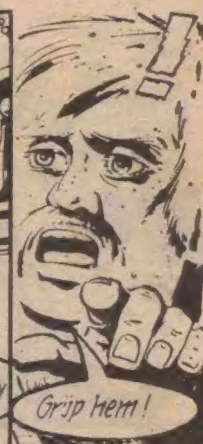
Ah, jij wil me danks maken, schurftise hond!

Wat wil je van mij, ellendige Indian? Lees hier die revolver heer!

Je moet ar-me Indian whisky geven!

Grip hem!

HIJ LIEP NAAR BUITEN EN KLOM SCHIJNBAAR MET MOEITE OP ZIJN PONY.

Arresteer hem! Mumro, maar voorzichtig, hij is gewapend!

Zeker, zeker!

Zo, kom nu maar mee, nu is het goed!

ALLES WAS VOLGENS PLAN VERLOPEN.

DAAR DE GOU-
VERNEUR OP HET
LAATSTE MOMENT
VERHINDERD
WAS, HAD HIJ
ZIJN ZOON ALS
PLAATSVERVAN-
GER NAAR
ORTEZ-CITY
GEZONDEN.

DE JAARLIJKE INSPECTIETOCHT WAS STEEDS EEN FEEST
VOOR DE GEHELE BEVOLKING, RECHTER GRAY WAS ONMIDDEL-
LIJK BEREID EEN BIJENKOMST TE LEIDEN IN HET HANTOOR
VAN DE PARTICULIERE MIJN "MUSTANG"

NIEMAND VOND HET DUS VREEMD DAT ER EEN LUIDRUCHTIG TROEPJE ROODHUIDEN OPDAAGDE,
DIE ALS GEMKEN DOOR DE STRAAT GALOPPEERDEN

TOEN GRAY EN DE ANDEREN DE VERGADERING VERLIETEN, BE-
GONNEN DE ZOGENAAMDE MARSHKRAMERS, DIE IN WERKELIJK-
HEID VAN LYNXOOD WAREN, GEWAARDE ACROBATTISCHE
KUNSTJES UIT TE VOEREN, MAAR DE NOTABELEN VAN DE
STAD GUNDEN HUN GEEN BLIJF...

INTUSSEN WIS-
TEN DE ROOD-
HUIDEN HET ZO
IN TE RICHTEN
DAT TWEE HUN-
DER ONOPGE-
MERKT MET EEN
TWAALFTAL
PAARDEN TOT
ACHTER DE GE-
VANGENIS RE-
DEN.

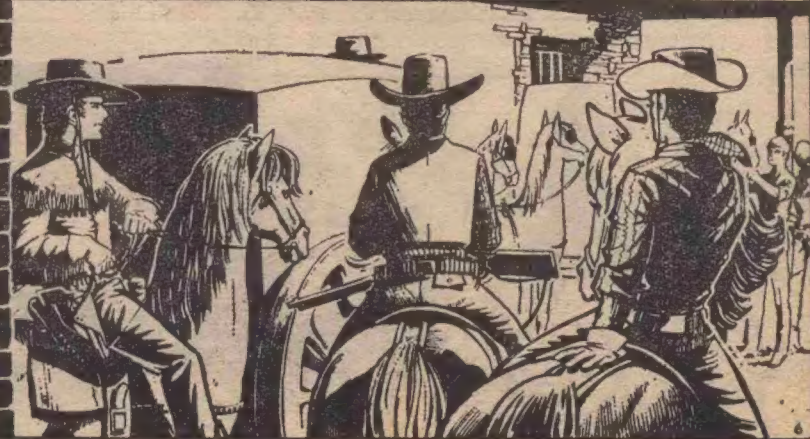

LYNXOOD EN ZIJN HAKKERS WAREN OPGESLOTEN IN CELLEN DIE UITKWA-
MEN OP DE CORRIDOR ACHTER IN DE GEVANGENIS, HET HOOFD VAN DE WACHT
TWIJFELDE ER NIET AAN DAT DE COMMISSIE VOORNAMELIJK GEKOMEN
WAS OM DE INDIANEN TE ZIEN EN DAAROM WILDE HIJ DE BANDIET
DICHT BIJ DE HAND HEBBEN.

WERVELWIND ZAT,
ZOALS WE AL WE-
TEN, IN EEN CEL IN
DE BUURT, DE DAG
TEVOREN HAD HIJ
MUZIEK GEMAAKT
EN GEZONGEN,
DAARNA SCHEEN
ER BIJ HEM EEN
REACTIE TE ZIJN OP
GETREDEN...
HIJ WAS IN EEN
DIEPE SLAAP
VERZONKEN!

OP DAT OGENBLIK AR-
RIVEERDE DE COMMISSIE
VAN ONDERZOEK
IN EEN LANGE RIJ
HOETSEN VOOR DE
GEVANGENIS. DE
ZOON VAN DE GOU-
VERNEUR, DE SHE-
RIFF, RECHTER
GRAY EN BRANK
DIE VAN DE KRANT
WAS...

VOOR DE GEVANGENIS STOND HET ZWART VAN DE NIEUWSGIERIGEN, DE ROODHUIDEN TÈ PAARD HADDEN ZICH ONDER DE MENIGTE GEMENGD, DIE ONGEDULDIG OPDRONG, MAAR DE SHERIFF GING IN HET RUITUIG OVEREIND STAAN EN RIEP DE MENSEN TOE VRIJ BAAN TE MAKEN OPDAT DE HOGE GASTEN DE INGANG VAN DE GEVANGENIS Zouden KUNNEN BEREIKEN, MAAR TOEN DE MENSEN UITEENGINGEN, ZAGEN DE ROODHUIDEN KANS OM HET HUN PONY'S DE RUITUIGPAARDEN OP ZIJ TE DUWEN!

WAT WAS ER GEBEURD? WAAROM VERSPERDEN DE INDIANEN ZO HARDNEKKIG DE WEG VOOR DE OFFICIËLE STOET? DE KOETSIER DIE EEN HEKEL AAN ALLE INDIANEN HAD, RIEP!

Weg van de wa-
gen! Weg vrij
laten! Weg!
Weg!

Hij klapte met zijn zweep naar de roodhuid,
had hij het maar niet gedaan

DE INDIAN SPRONG OP HEM, HET MES IN DE HAND, DOOR HET STEIGEREN VANDE PAARDEN, VIEL HIJ VAN DE BOX EN REDDE ZODOENDE, ONBEWUST ZIJN LEVEN.

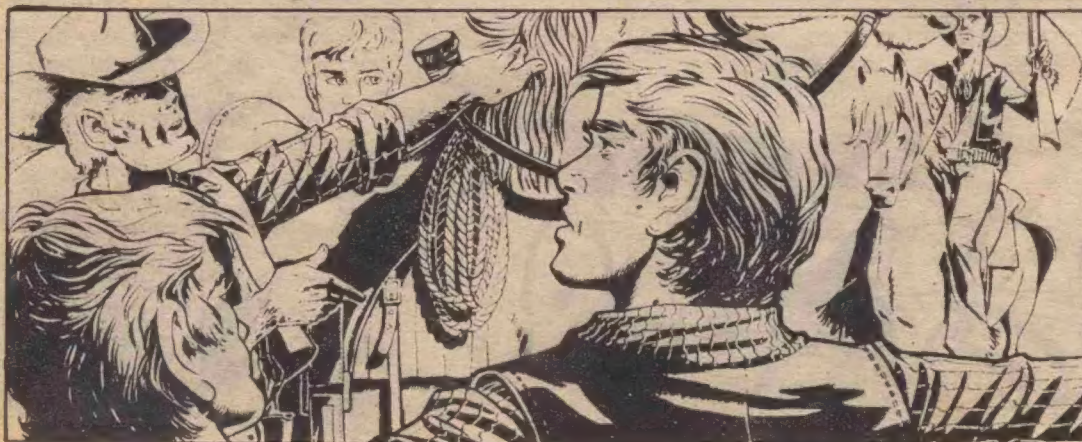

DE PAARDEN VAN HET RUITUIG, GESCHROKKEN VAN AL DIE HERRIE, SLOEGEN OP HOL. DE MENIGTE, VER-
BUSTEERD, WEEK NOG VERDER UITEEN, TERWIL EEN PAAR INDI-
ANEN NAAR VOREN RENDEN ALS WIL-
DEN ZE DE PAAR-
DEN TEGENHOU-
DEN...

DE PAARDEN SLOEGEN OP HOL, ACHTERNAGEZETEN DOOR DE INDIANEN.

... MAAR ZE JOEGEN DE DIEREN DOOR HUN GEBAREN EN KRETEEN NOG MEER OP, ZODAT DE ONT-
STELDE MENIGTE DE ZOON VAN DE GOU-
VERNEUR MET RIJ-
TUIG EN AL IN EEN WOLK VAN STOF ZAG VERDWINEN.

DE ACHTERVOLGING VAN DE ONTVOERDE MOETS WERD INGEZET, ALHOEWEL DE VOORSPRONG GROOT WAS.

TERWIL HIJ DIT ZEI TROK HIJ ZIJN MES EN EEN VAN ZIJN MAKERS SCHOUDERDE HET GEWEER.

TERWIJL DIT ALLES ZICH AFSPEEDE, WIPPE WERVELWIND ZICH MET OVER AAN DE TAAN ZIJN MANNERS TE BEVRIDEN. ZE HADDEN HEM IN EEN CEL GESTOPT DIE MET EEN EENVOUDIGE SLEUTEL GESLOTEN WAS. DE MESTES WACHTTE HET JUISTE MOMENT AF. PLOTSELING HOORDE HJ RUHOER OP STRAAT. DE AUTORITEITEN ARRIVEERDEN! DE INDIANEN VERSCHENEN TEN TONELE!

GEBRUIK MAKEND VAN DIE HANDS IN ELKAAR GEZETTE AFLEIDING HAALDE HJ WAT SLEUTELS ONDER ZIJN LENDENDOEK VANDAAN... VRIJ GEHAKKELIJK VOND HJ ER EEN DIE OP DE DEUR PASTE! HJ OPENDE DIE EN LUISTERDE OF HJ NIETS OP DE GANG HOORDE!

NIETS. GEEN LEVENDE ZIEL. ONHIDDELIJK LIEP HJ DE GANG IN EN ZONG DE EERSTE MATEN VAN HET MEXICAANSE LIED. DIT WAS HET SIGNAAL VOOR LYNXOOS!

LANG MOEST HJ NIET OP ANTWOORD WACHTEN!

Jk bent hier Wervelwind!

AL GAAN HOORDE HJ ACHTER EEN DEUR DE STEM VAN HET OPPERHOOFD. IN EEN OMMEZIEEN HAD HJ HET EEN PAAR VAN ZIJN SLEUTELS DE CELDEUR OPEN, LYNXOOS WAS VRIJ!

OOM DE ANDEREN WAREN VRIJ!

DOORHEEN EEN DEUROOPENING ZIEN ZE EEN CIPIER DIE MET DE VOETEN OP TAFEL EEN COLT REINIGT, ONWETEND VAN HETGEEN OM HEM HEEN GEBEURDE. MET EEN GEBAAR LIET WERVELWIND DE ANDEREN STOPPEN.

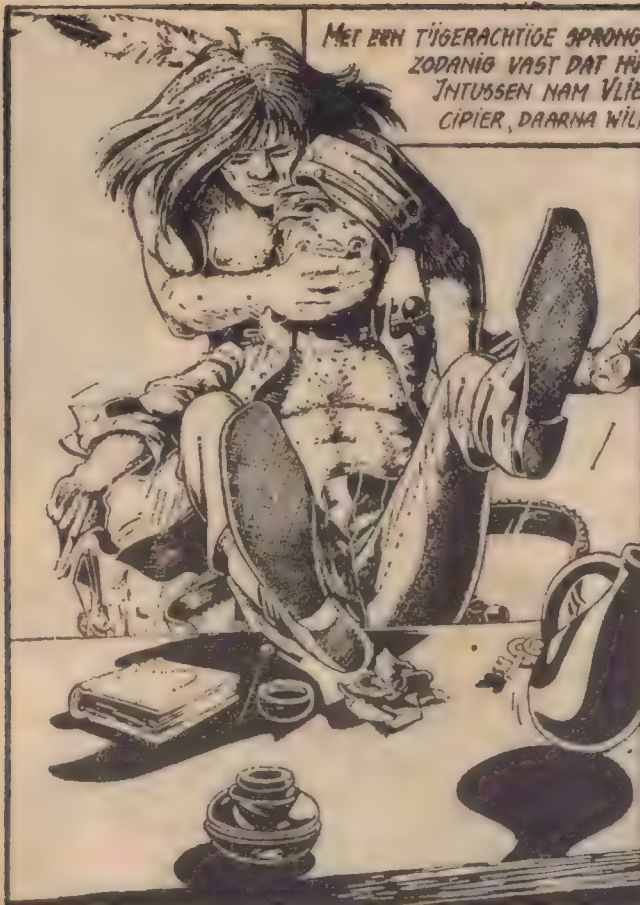

Eerst wapens, ik heb zelf mijn mes niet meer!

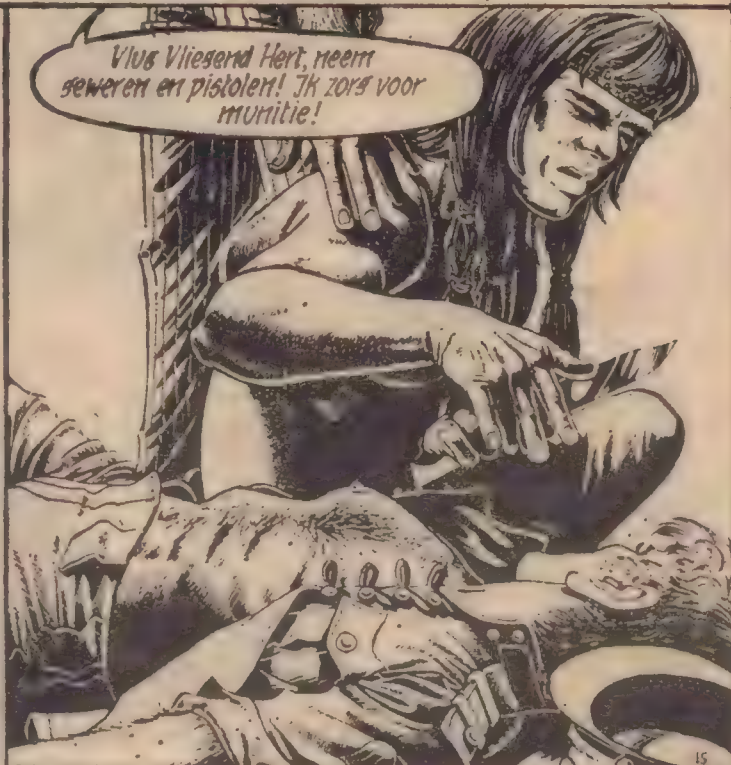
Jk heb er aan gedacht! Wacht hier op me en probeer zo stil mogelijk te zijn. Dan ga ik wapens zoeken! Naar de wapenkamer!

Met een tiggerachtige sprong wierp de mesties zich op de niets vermoedende Ciper. Greep hem zodanig vast dat hij zich niet kon bewegen en drukte een hand voor zijn mond. Intussen nam Vliegend Hert een geweer en sloeg de kolf op het hoofd van de Ciper, daarna wilde hij hem met zijn mes scalperen! Maar...

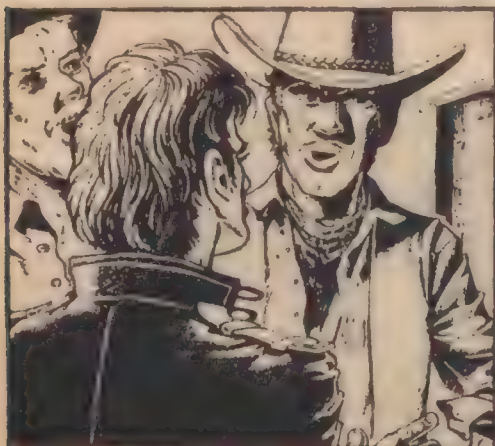
Vlug Vliegend Hert, neem geweren en pistolen! Ik zorg voor munitie!

Ze maakten zoveel mogelijk wapens en munitie buit en snelden naar buiten, waar de paarden stonden. Plotseling kwam de Ciper bij!

Vlug naar de pony's!

Intussen waren enkele mannen, die in de stad gebleven waren en het geroep van de Ciper hadden gehoord, deze te hulp geschoten en maakten zich gereed om onder leiding van de bewaker de Indianen achterna te gaan!

... Maar de roodhuiden hadden reeds een aanzienlijke voorsprong. De achtervolgers lieten zich niet ontmoedigen en zagen vlug een stofwolk tussen de rotsen van de Vulture Pas.

De bleekse-zichten!

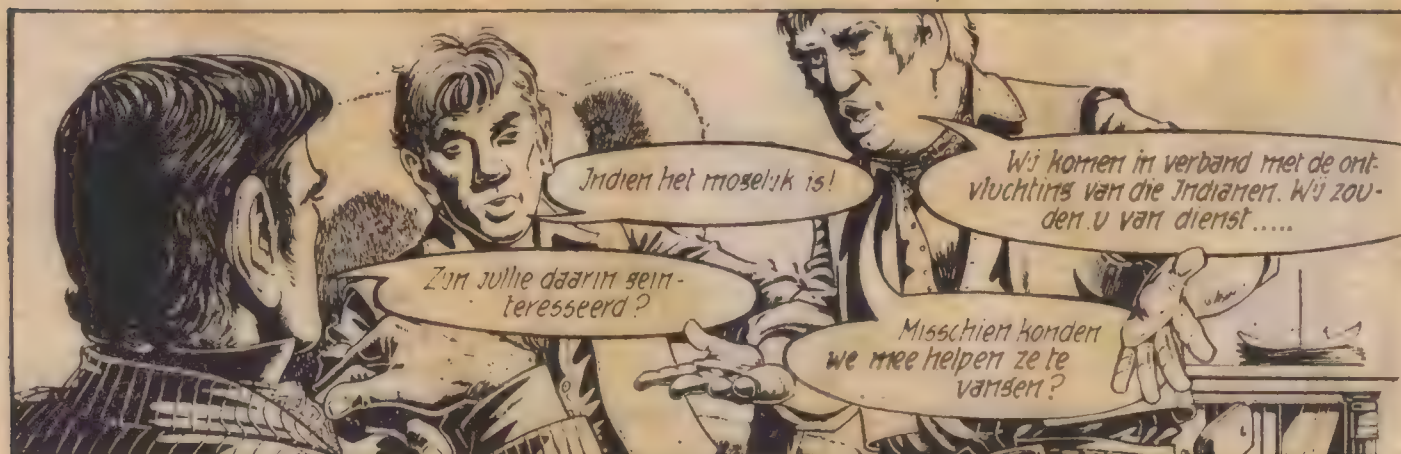
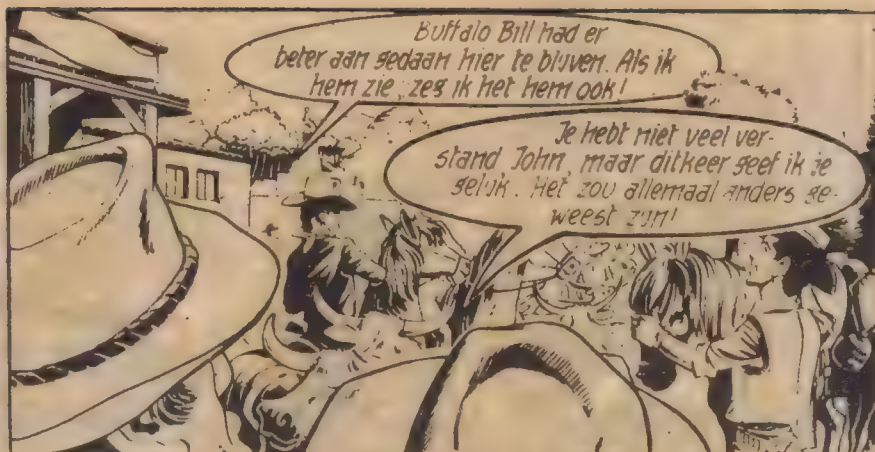
Vlug, we moeten de Vulture Pas zien te bereiken! Ze tussen de rotsen opvangen! We zullen ze wel de baas zijn, ze zijn niet talrijk!

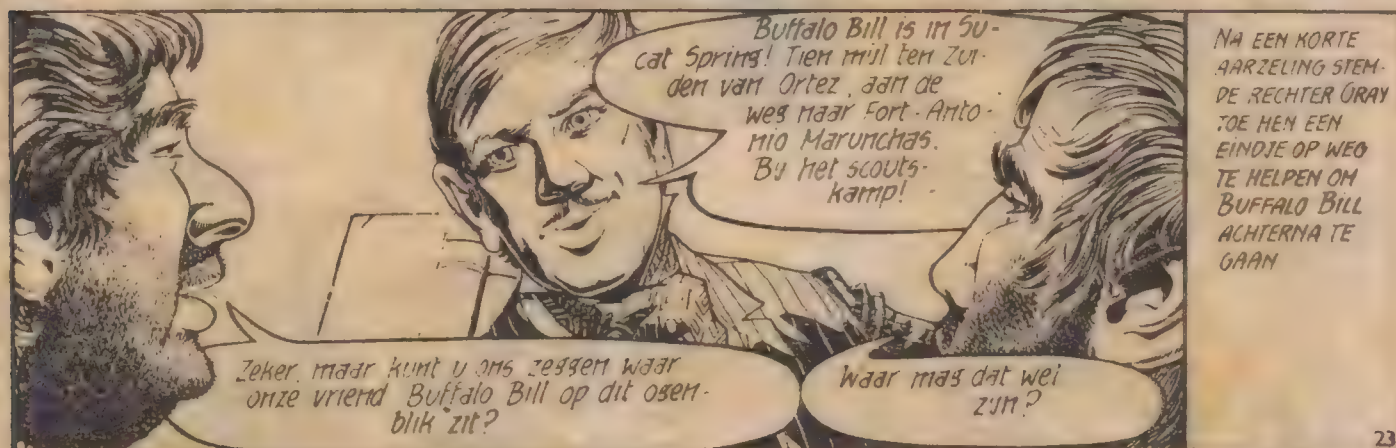

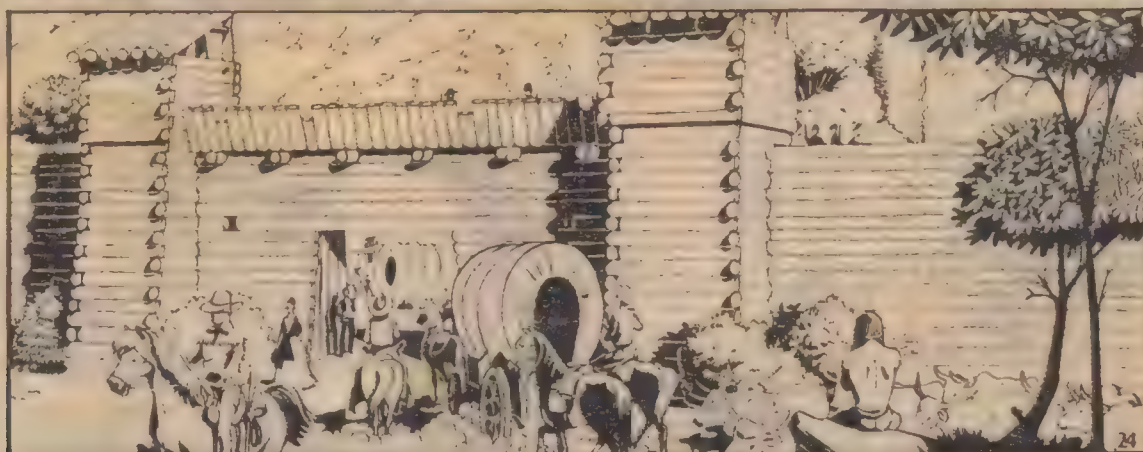
TERWIJL DE LAATSTEN BLEVEN SCHIETEN
OM DE AFTOCHT TE DEKKEN...

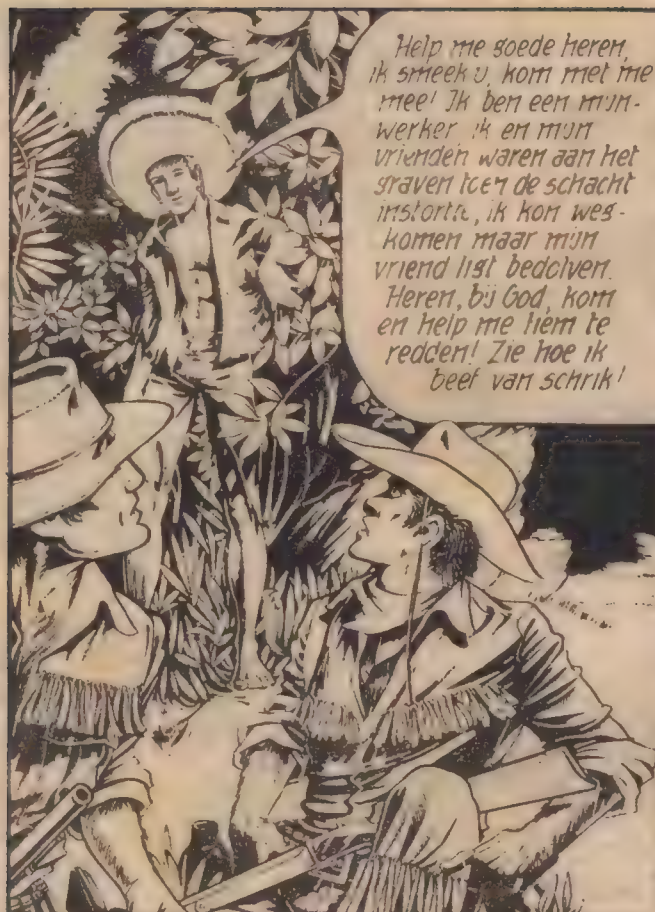

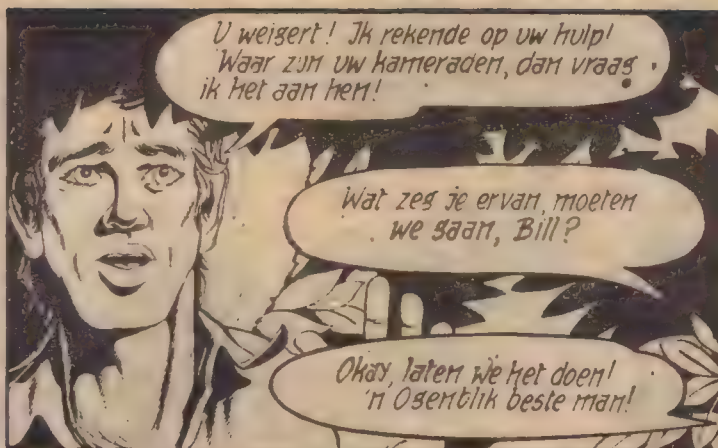

EEN PAAR MINUTEN LATER WAREN BEIDE VRIENDEN OP WEG OM BUFFALO BILL TE ZOEKEN.

Help me goede heren,
ik smeek u, kom met me
mee! Ik ben een mijn-
werker, ik en mijn
vrienden waren aan het
graven toen de schacht
instortte, ik kom weg-
komen maar mijn
vriend ligt bedolven.
Heren, bij God, kom
en help me hem te
redden! Zie hoe ik
beef van schrik!

U weigert! Ik rekende op uw hulp!
Waar zijn uw kameraden, dan vraag
ik het aan hen!

Wat zeg je ervan, moeten
we gaan, Bill?

Okay, laten we het doen!
In ogenblik beste man!

Nick, maak jij William wakker,
die moet ons helpen!

Oh ja u moet al-
len meekomen.

Cayuse is weg! Ik weet niet naar
waar!

Wat is er? Mas je hier niet meer rus-
tis slapen? Ik droomde juist dat ik
een goudmijn ontdekte!

Laat hem toch slapen,
die lulak!

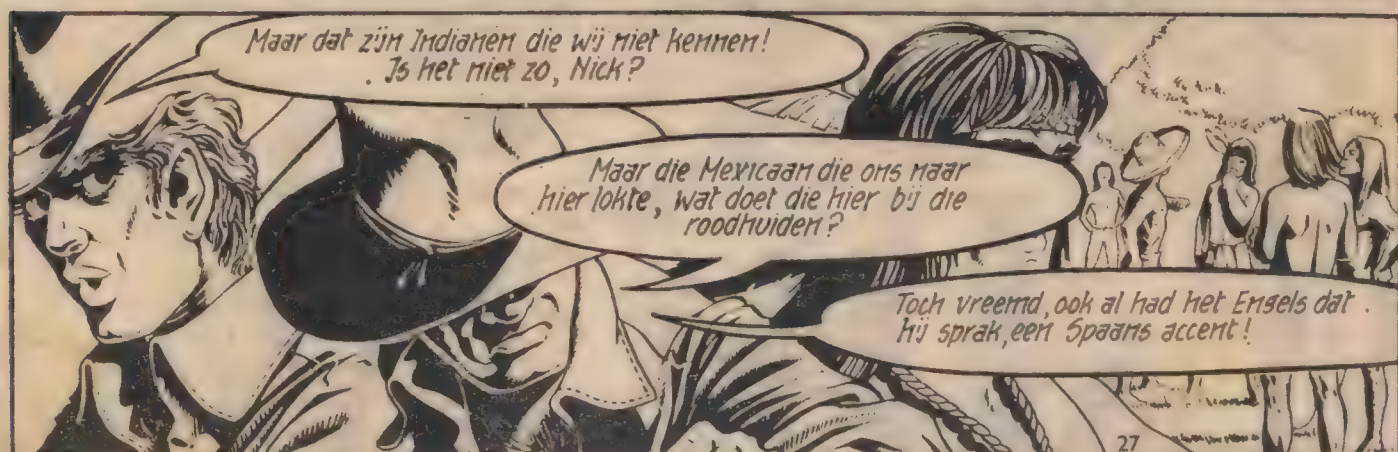
Roep liever Cayuse!

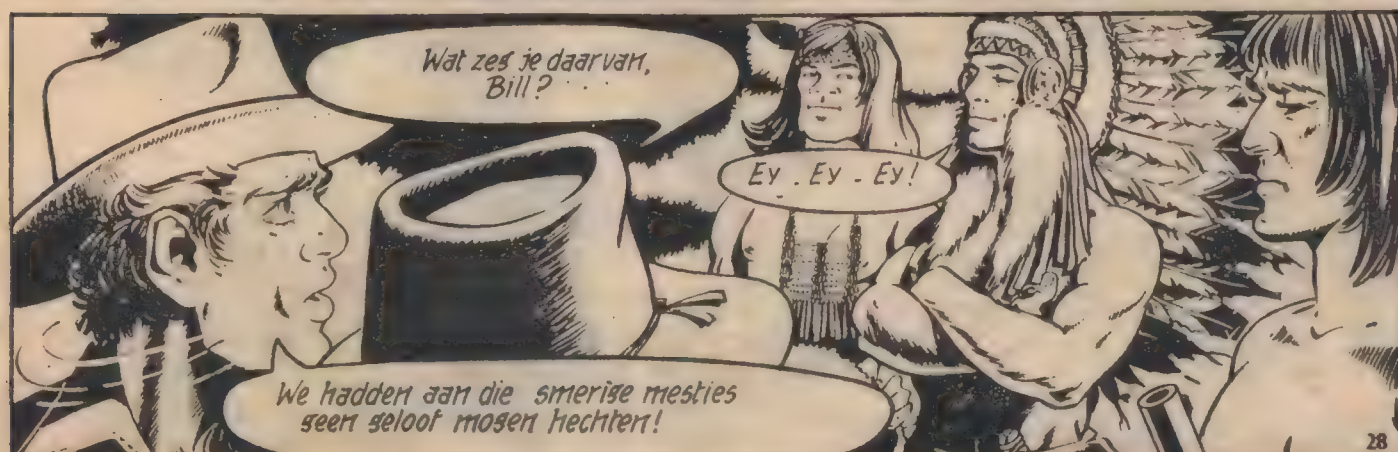
Kom Pedro wijs ons de weg.
Wij gaan met ons drieën!

We zijn er bij!

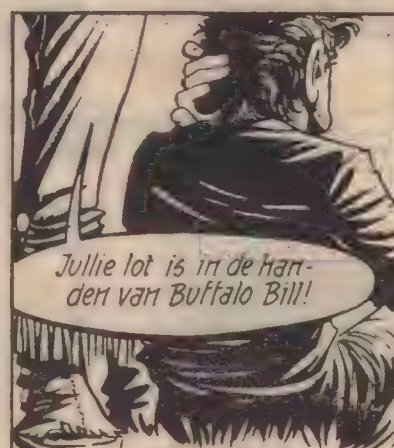
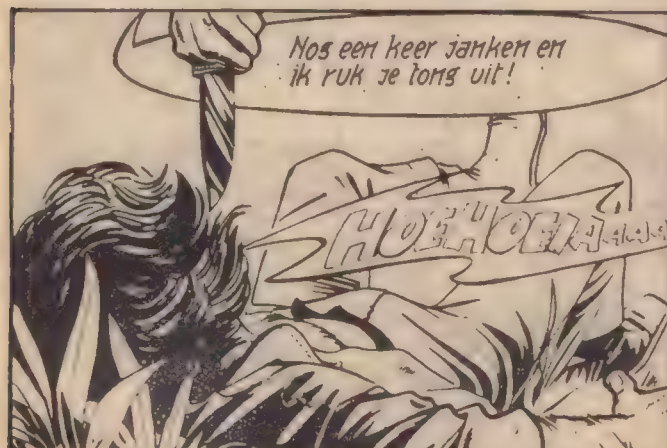
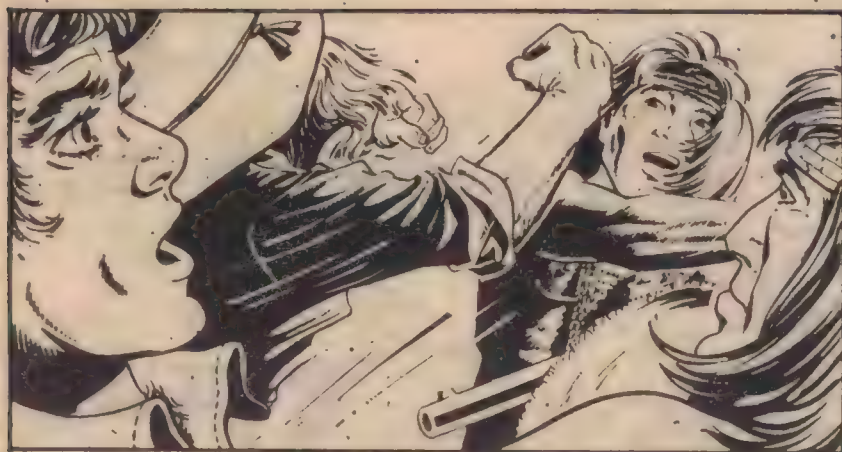
HET ANTWOORD LIET NIET LANG OP ZICH WACHTEN. DE "MEXICAAN" TRAD NAAR VOREN, ONTDEED ZICH VAN ZIJN VERMOMMING EN ZETTE EEN VERTOOL OP!...

HATELIJKE OPMERKINGEN BRACHTEN DE OUDE WHARTON TOT EEN WOEDEDITVAL. MAAR LYNXOOG HAD ONGELUKKIGLIJK, LANGE, VEEL TE LANGE BENEN.

29

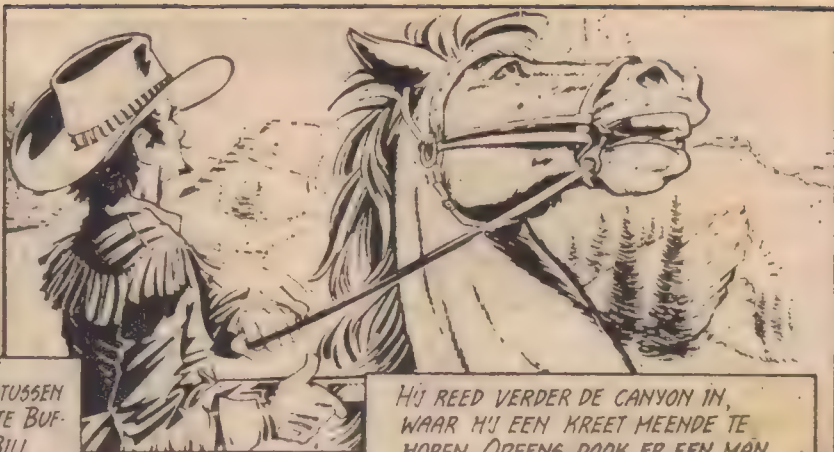
VIJF MINUTEN LATER VERLIET WERVELWIND WEER ALS MEXICAAN HET KAMP.

30

ONDERTUSSEN
MAAKTE BUFFALO
BILL
JACHT OP WILD.
Hij stootte
daarbij op
verdachte
sporen!
Er dreigde
gevaar

Hij reed verder de canyon in,
waar hij een kreet meende te
horen. Opeens dook er een man
uit het struikgewas op!

Wat wil je
van me?

Niet schieten heer!
U bent Buffalo Bill, is het niet?
Een van uw vrienden is in de klau-
wen van een panter gevallen!

Wanneer ik een Mexicaan niet
ken, noem ik hem Pedro! Dan ver-
gis ik me nooit!

Je vond me vlug, maar steek
nu je handen maar omhoog!

Handen omhoog?

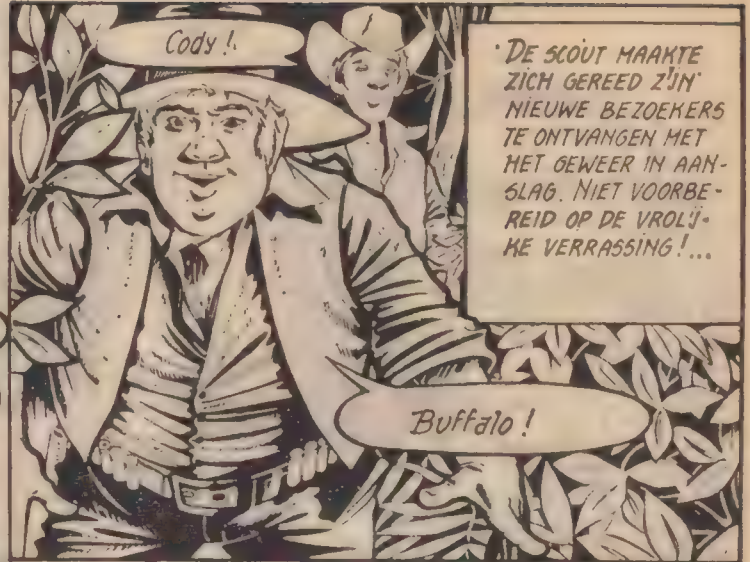

Met koord dat hij uit zijn zadeltas had genomen
liep Buffalo Bill op het individu toe om hem
stevig te boeien. Maar een zonderling gerucht
in de struiken...

"PEDRO,, MAAKTE
VAN DE VER-
STROOIDHEID VAN
BUFFALO BILL
GEBRUIK OM DE
BENEN TE NE-
MEN

Loop jij maar, ellendeling!
En nu maar eens
zien wat daar geluid
maakt!

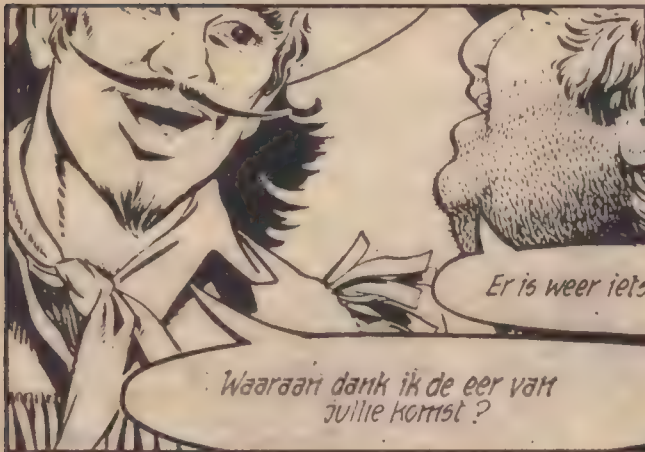

Cody!

DE SCOUT MAAKTE
ZICH GEREED Z'IN
NIEUWE BEZOEKERS
TE ONTVANGEN MET
HET GEWEER IN AAN-
SLAG. NIET VOORBE-
REID OP DE VROLJ-
KE VERRASSING!...

Buffalo!

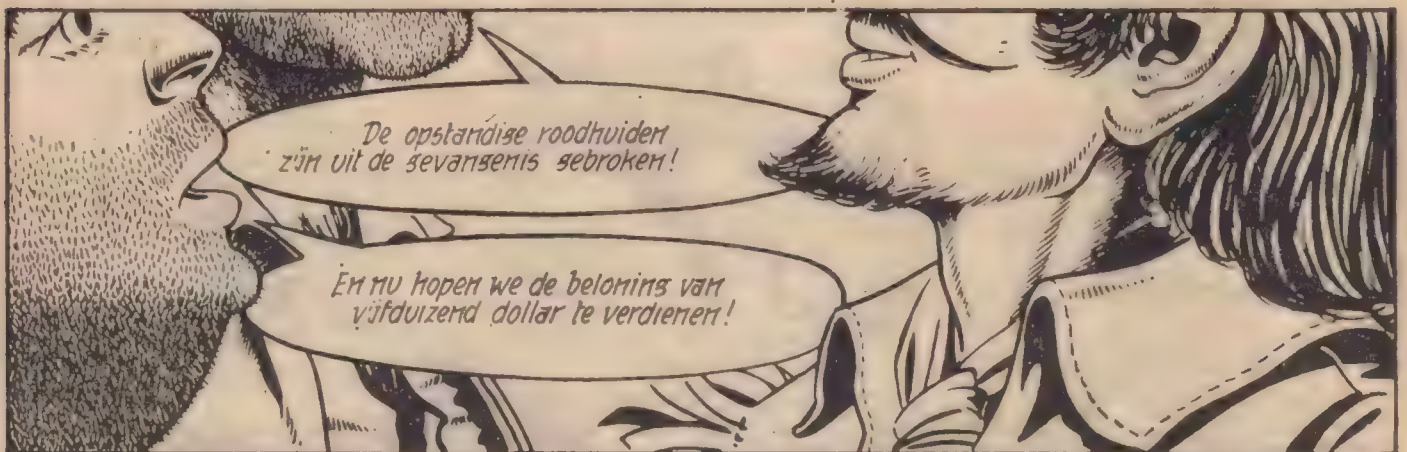
33

Wij zijn tien mijl ver seko-
men om u te zien!

Er is weer iets gebeurd!

Waarom dank ik de eer van
jullie komst?

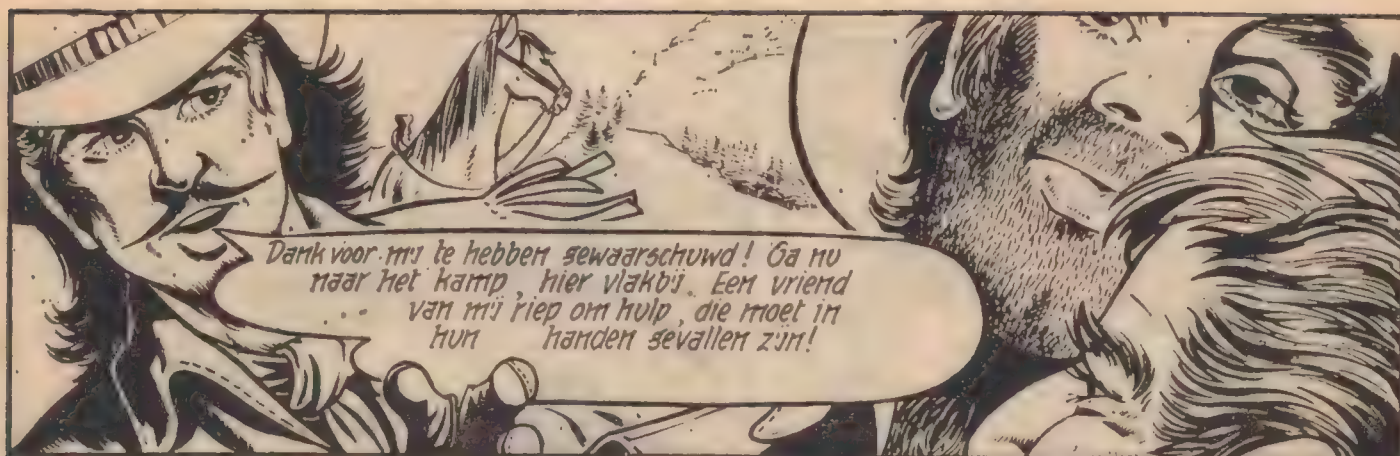
De opstandige roodhuiden
zijn uit de gevangenis gebroken!

En nu hopen we de beloning van
vijfduizend dollar te verdienen!

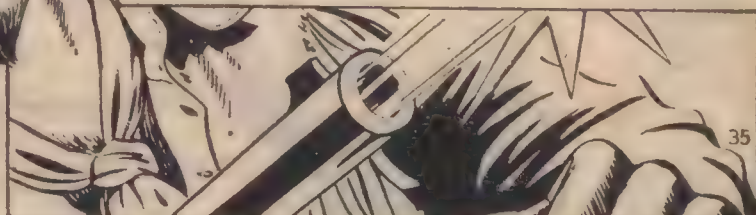
De zaak begint ernstig
te worden! Wat
weten jullie
nog
meer?

34

TOEN ZAG HIJ NICK EN BILL, ZIJN TWEE SCOUTS. NU WAS DE GELEGENHEID SCHOON OM HEN TE BEVRIJDEN. HIJ BOOTSTE HET GELUID VAN EEN MREKEL NA, HET SIGNAAL VOOR ZIJN VRIENDEN, DIE DIREKT OVEREIND SPRONGEN EN IN HET DICHT STRUIKGEWAS SPRONGEN!

NA HET VERHAAL VAN JOHN EN HALL VOLGDE BILL VERDER DE VERDACHTE SPOREN, TOT HIJ AAN HET KAMP VAN LYNX-OOG KWAM...

35

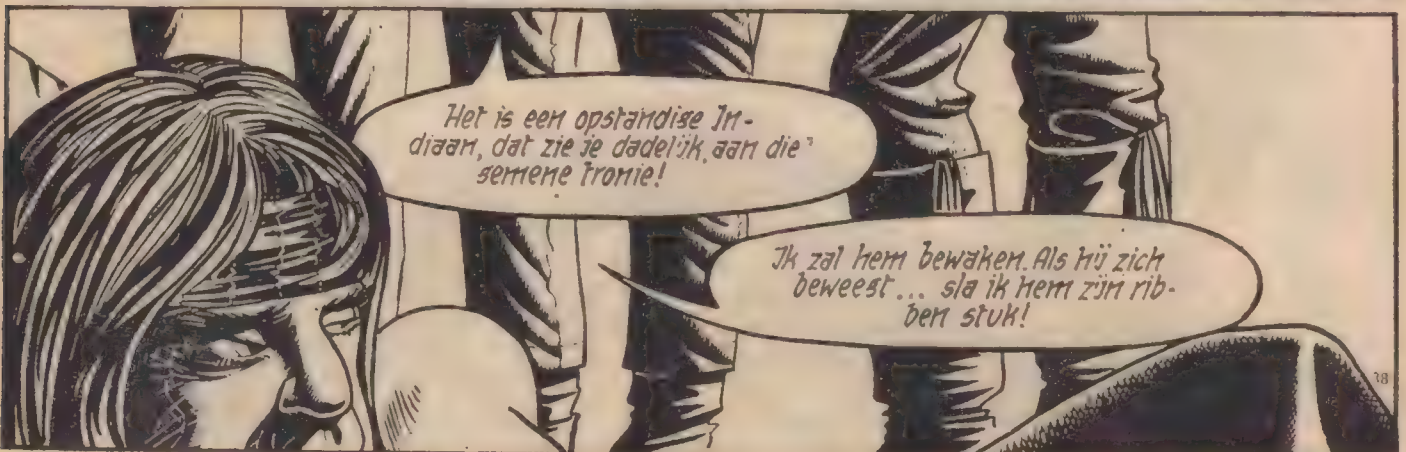
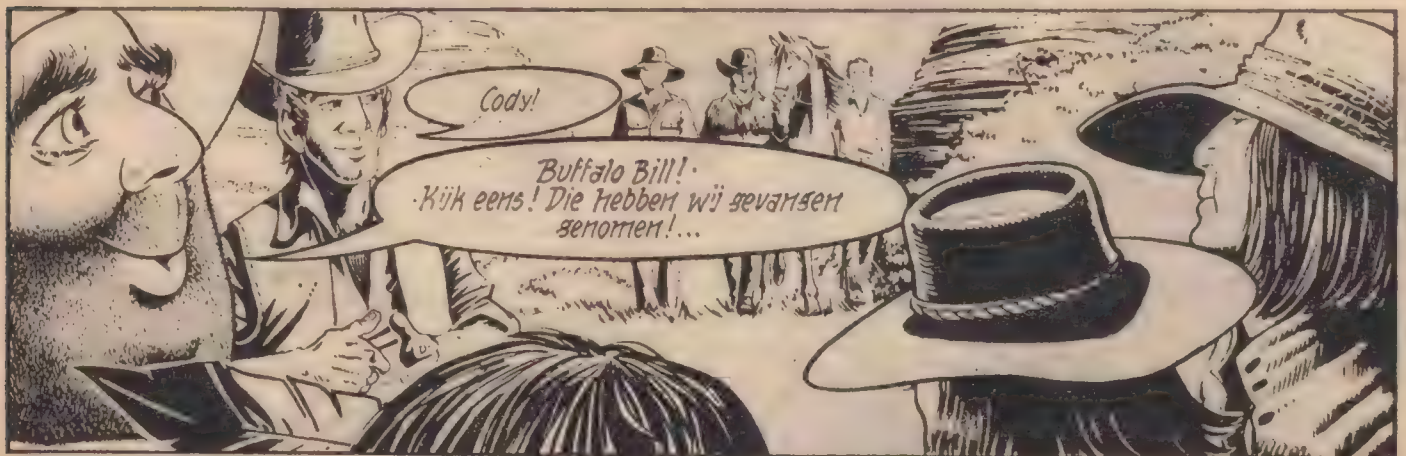

ONMIDDELIJK LOSTE BUFFALO BILL EEN PAAR SCHOTEN, SCHREEUWDE EN MAAKTE ZOVEEL MOGELIJK LAWAAI OM DE ROODHUIDEN TE MISLEIDEN EN DE AFTOCHT VAN ZIJN VRIENDEN TE DEKKEN. HET LUKTE! ...

SLECHTS EEN WAAGDE HET VUUR TE OEFEN, MAAR DAT KOSTTE HEM HET LEVEN.

36

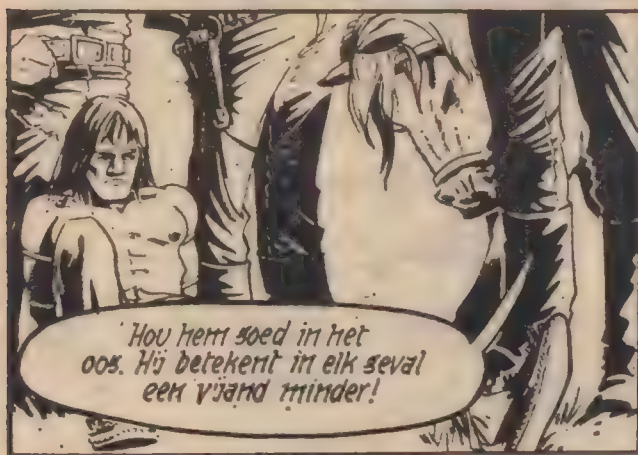

Ja, ja, jullie zijn beiden
dappere kerels, maar min-
der ruzie o.k.?

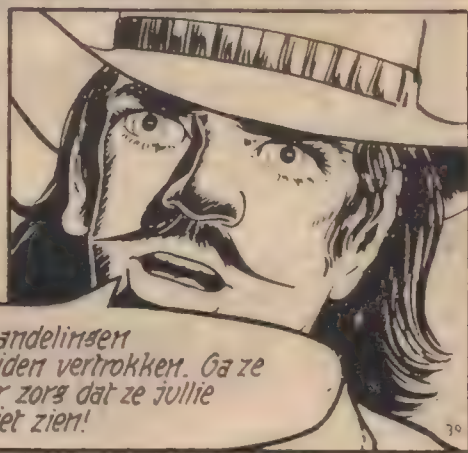
Ik was de man die de
berde op de vlucht
zoeg!

Hou toch op met
je gestoef, als ik...

Hou hem goed in het
oos. Hij betekent in elk geval
een vijand minder!

Hij wist de EINDELIJK
BÜGEKOMEN INDIAAN
ZOVER TE KRUGEN DAT
HIJ HEM OP HET SPOOR
VAN LYNXOOG BRACHT.
DAARNA RIEP BILL
ZIJN INDIAANSE
SCOUTS BÜEEN.

De opstandelinsen
zijn maar het zuiden vertrokken. Ga ze
achterna, maar zorg dat ze jullie
niet zien!

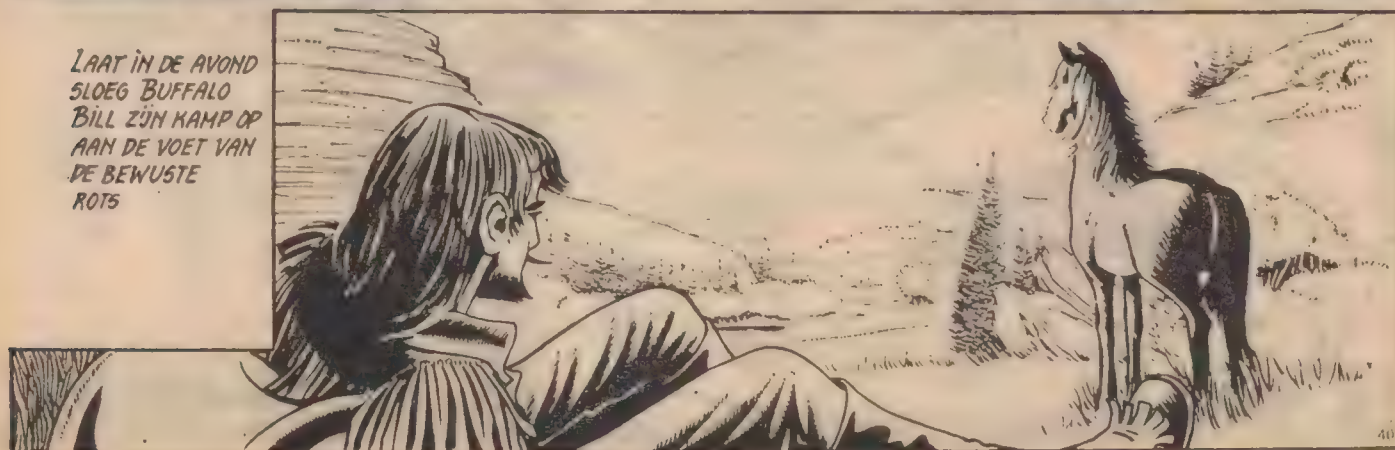

Vanavond laat kom
ik daar bij jullie!

Veel vlugger nog!

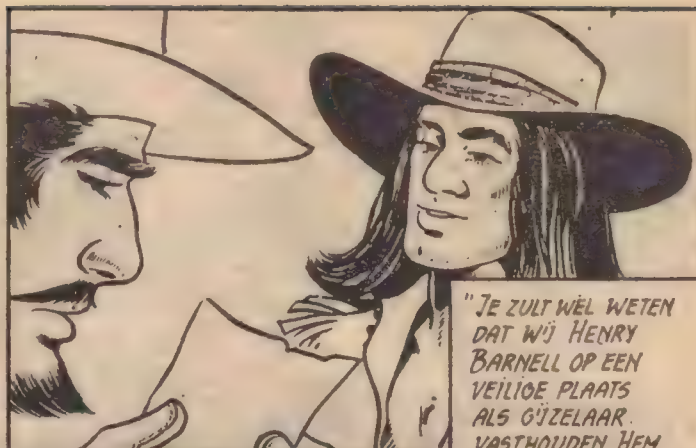
Wij komen even
snel vooruit als jullie paar-
den!

LAAT IN DE AVOND
SLOEG BUFFALO
BILL ZIJN KAMP OP
AAN DE VOET VAN
DE BEWUSTE
ROTS

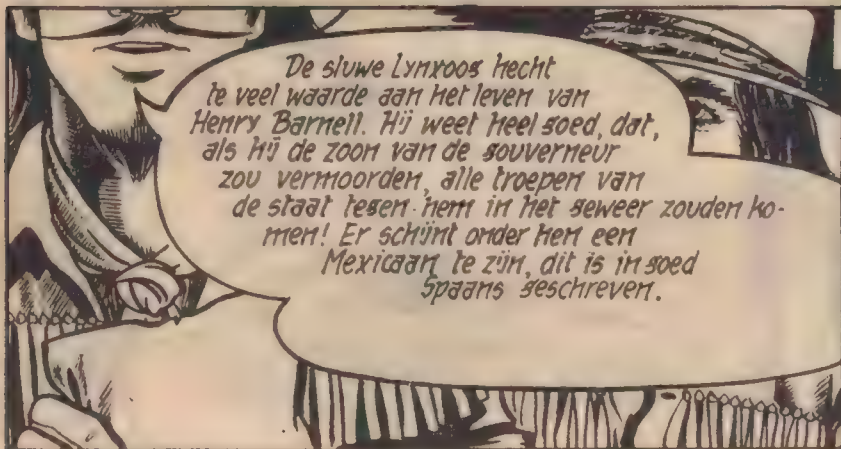

CAYUSE HAD ONDERWEG AAN EEN AFHANGENDE TAK EEN STUK PAPIER GEVONDEN. HIJ KON NIET LEZEN EN GAF HET BIJ ZIJN TERUGKEER AAN BUFFALO BILL! TROUWENS AAN HEM GERICHT VAN LYNXOOG.

"JE ZULT WEL WETEN DAT WIJ HENRY BARNELL OP EEN VEILIGE PLAATS ALS GIZELAAR VASTHOUDEN. HEM ZAL GEEN KWAAD GESCHIEDEN ALS JE ONS NIET LANGER ACHTERVOLGT, ANDERS GAAN WIJ TOT HET UITERSTE."

De sluwe Lynx oog hecht te veel waarde aan het leven van Henry Barnell. Hij weet heel goed, dat, als hij de zoon van de gouverneur zou vermoorden, alle troepen van de staat tegen hem in het seweer zouden komen! Er schijnt onder hem een Mexicaan te zijn, dit is in goed Spaans geschreven.

TOEN VERTROK CAYUSE WEER...

OM ENKELE UREN LATER MET EEN PAKJE TERUG TE KOMEN!...

EEN BRIEFJE VAN LYNX-OOG DEELDE MEDE DAT BUFFALO BILL ER VERKEER HAD AAN GEDAAN GEEN AANDACHT AAN DE WAARSCHUWING TE HEBBEN GESCHONKEN, DAAROM EEN TWEDE, ERNSTIGER WAARSCHUWING: HET OOR VAN HENRY BARNELL!

Dat oor is niet van Barnell! Het is afgesneden van het hoofd van een Mexicaanse mesties of een mulat, je ziet het aan de kleur!

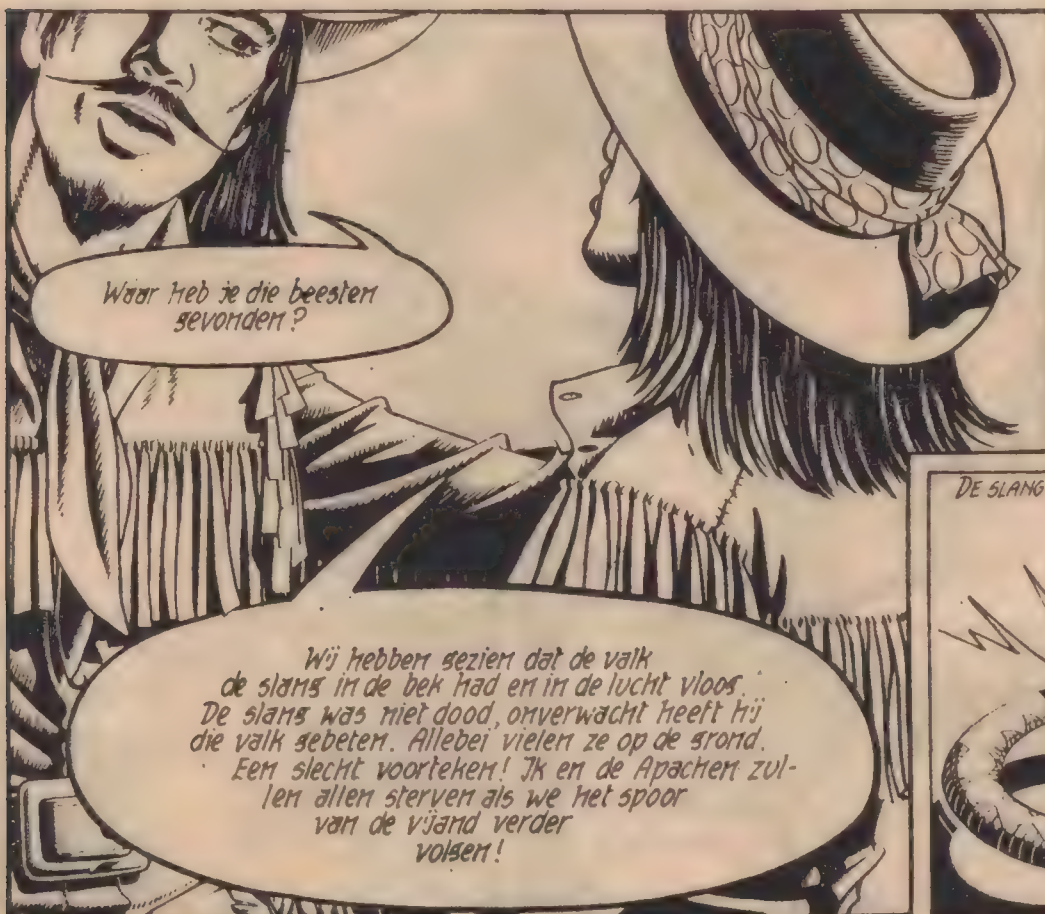
Je hebt gelijk Buffalo, hij heeft geprobeerd ons te grazen te nemen!

BILL STUURDE DE
KLEINE CAYSUSE
EEN-TWEEDE MAAL
OP VERKENNING
UIT, MAAR NA EEN
UUR KWAM HIJ AL
MET ZIJN APACHEN
IN HET KAMP AAN
DE VOET VAN DE
ROTS TERUG MET
IN DE ENE HAND EEN
BLOEDENDE SLANG
EN IN DE ANDERE
EEN VALK.

Kijk Langhaar!

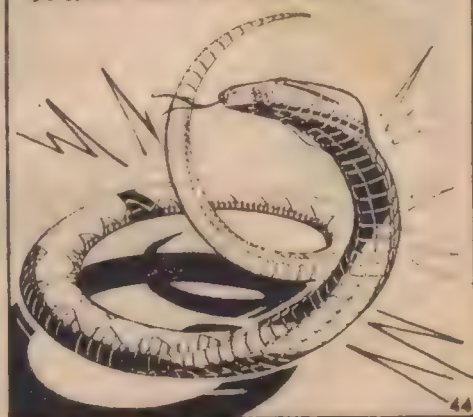

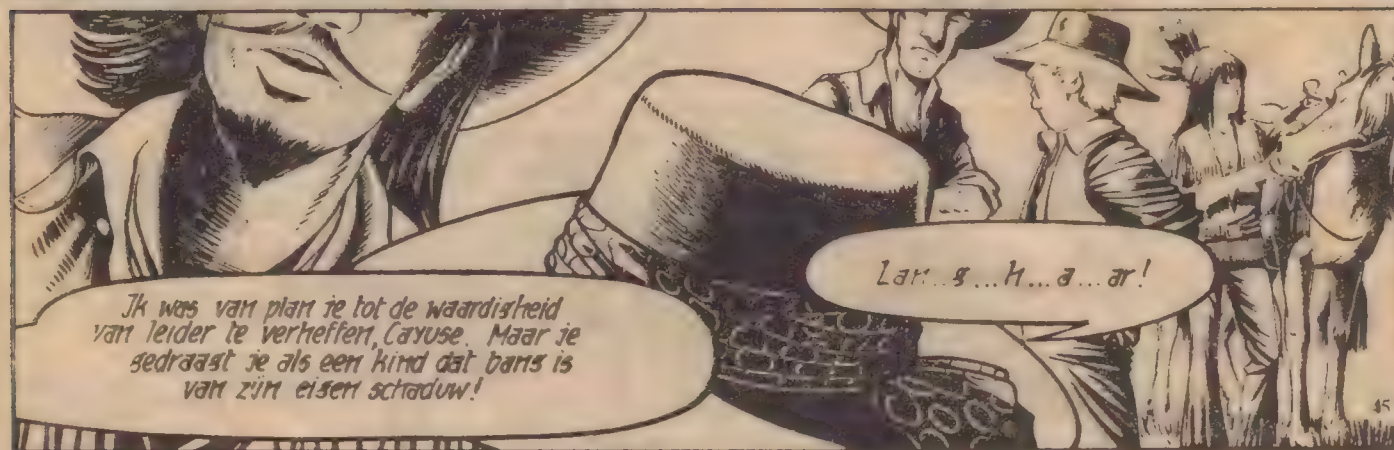
Waar heb je die beesten
gevonden?

Wij hebben gezien dat de valk
de slang in de bek had en in de lucht vloos.
De slang was niet dood, onverwacht heeft hij
die valk gebeten. Allebei vielen ze op de grond.
Een slecht voorteken! Ik en de Apachen zul-
len allen sterven als we het spoor
van de vijand verder
volgen!

BUFFALO BILL HAD HET MAAR
AL TE GOED BEGREPEN, VOOR
DE BIJGELOVIGE INDIANEN
WAS DE STRIJT TUSSEN DE VO-
GEL EN DE SLANG IETS DAT
NIETS GOEDS VOORSPELDE.
VOOR DE INDIAANSE VERKEN-
NERS WAS DAT DE OVERWIN-
NING VAN HUN VJANDEN, N.L.:
VAN DE OPSTANDIGEN OP DE
TROEP VAN LANGHAAR!

DE SLANG KWAM TEGEN DE ROTS TERECHT.

BUFFALO BILL RAAPTE DE SLAG OP EN LEGDE DIE OP EEN HOOPTE DROOG GRAS DAT HJ IN BRAND STAK NA DAT HJ EERST TWEE VEREN UIT DE VLEUGELS VAN DE VALK AAN DE GEÏMPROVISEERDE BRANDSTAPEL HAD TOEGEVOEGD. HJ FLUISTERDE EEN PAAR ONVERSTAANBARE WOORDEN IN DE GRILLIGE ROOKWOLK DIE LANGZAAM NAAR DE AZUURBLAUWE HEMEL OPSTEEG. HET MOEST KLINKEN ALS EEN BETOVERING! ...

EVEN LATER...

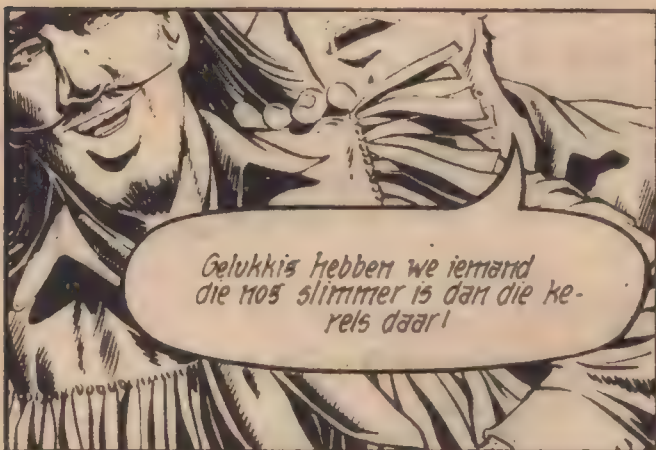
Die versterking komt goed van pas!

Die Lynxoo is werkelijk niet de eerste de beste!

Over het lot van de souvermeurs-zoom maak ik me niet ongerust. Het oor dat Lynxoo me stuurde is zeker van de een of andere ongelukkige die niets met de zaak te maken heeft, en ergens in de bergen de dood heeft gevonden!

We hoopten u in Sugar Springs te treffen, maar daar merkten we dat u al vertrokken was! Wat is er voor nieuws?

Gelukkig hebben we iemand die nog slimmer is dan die kerels daar!

SAMEN MET DE RUITERS VAN ORTEZ CITY VERVOLGDE DE KLEINE GROEP HAAR WEG, IN DE NAMIDDAG ONTMOETEN ZE DE INDIANSE SCOUTS DIE IETS TE MELDEN HADDEN...

HET SPOOR VAN DE OPSTANDELINGEN VERLIEP IN EEN SOORT TUNNEL. IN DE FLANK VAN EEN HEUVEL...

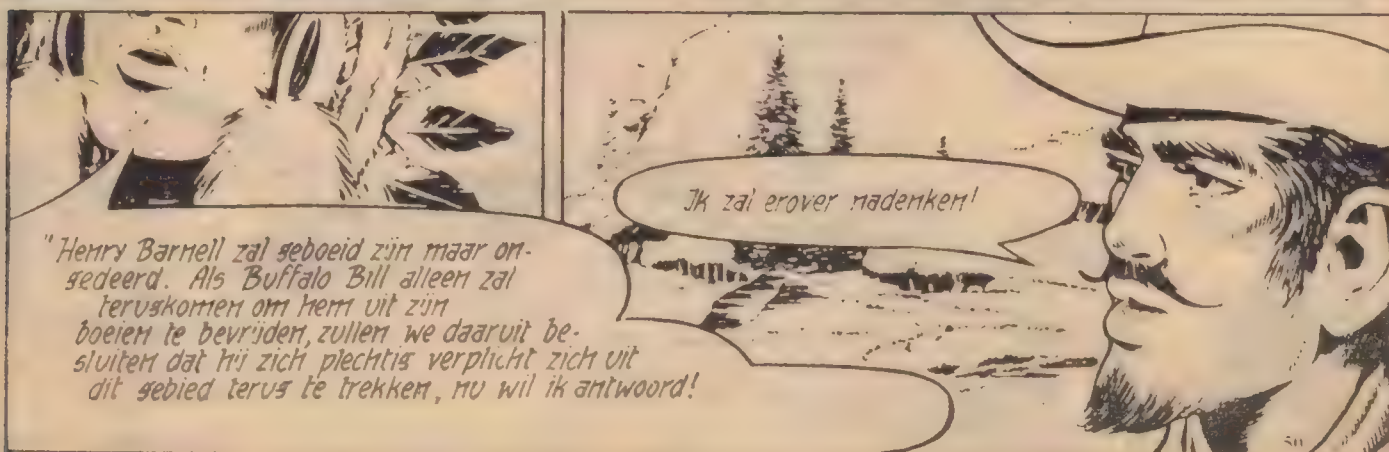
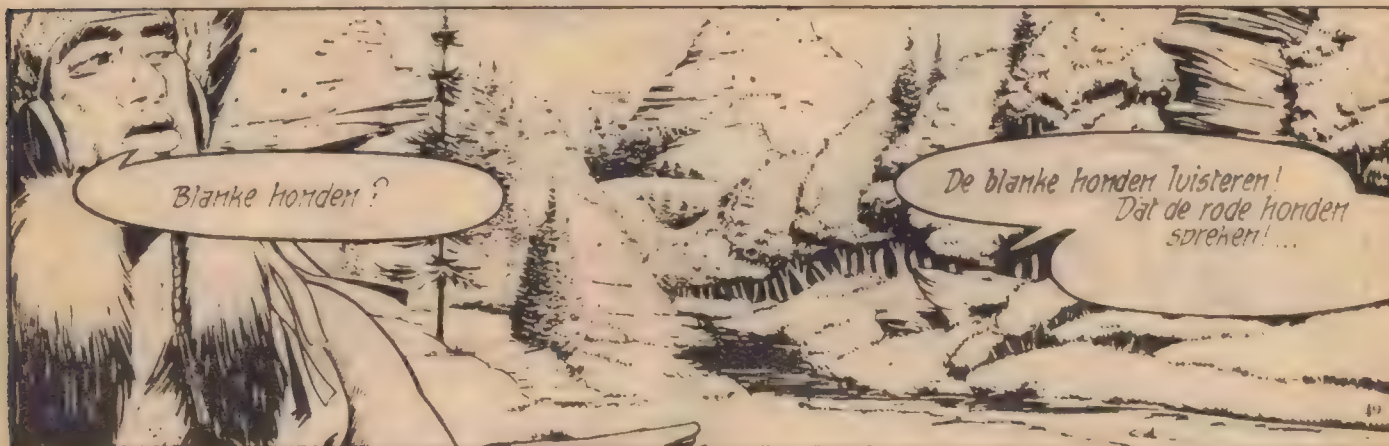
CAYUSE HAD DE VERANTWOORDELIJKHEID NIET WILLEN NEMEN IN DIE TUNNEL DOOR TE DRINGEN!

U hebt het lot van de opstandelingen in handen!

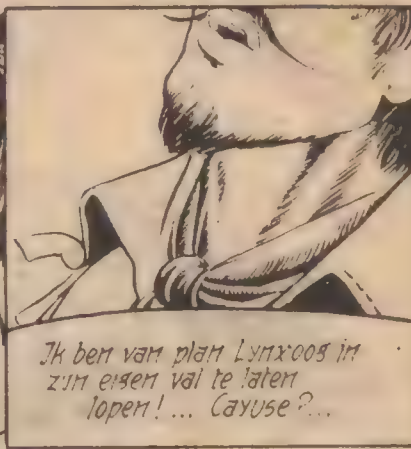
We moeten er achter zien te komen of die tunnel al dan niet doorloopt!

VERGEZELD DOOR WILLIAM
MYCK EN DE VIER INDIAN-
SE VERKENNERS, BEGAF
BUFFALO BILL ZICH
NAAR HET MET BOOMEN
BEGROEIDE DAL TUSSEN
DE HEUVELS. OP EEN
ZEKER OGENBLIK WIERP
HIJ ZICH SNEL OP DE
GROND. DE BLIK GERICHT
OP DE TUNNEL.

SAMEN VERLIETEN
ZE DE HOOGTE DIE
UITZAG OP DE TUN-
NEL EN STAP VOOR
STAP TROKKEN ZE
ZICH TERUG NAAR DE
PLEK WAAR ZE DE
RUITERS VAN ORTEZ-
CITY HADDEN ACH-
TERGELATEN.

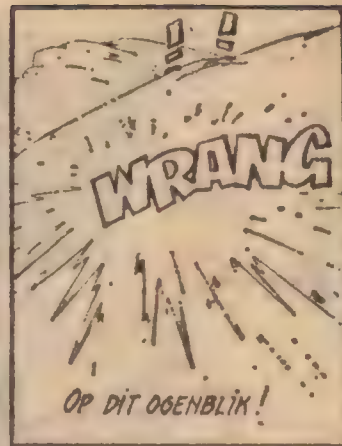
MET ZIJN VERREKIJNER ZAG DE SCOUT DAT EEN REBEL DE OEBODE BARNELL NAAR BUITEN BRACHT.

EEN HALF UUR LATER!

Goed!

Hij is er!

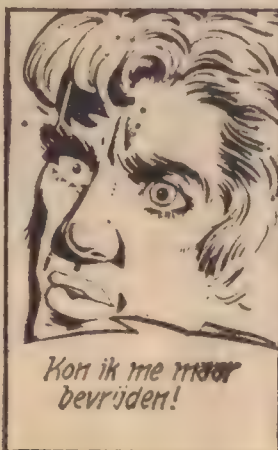
OP DIT OGENBLIK!

Vaarwel Buffalo Bill, jullie moed zal een eeuwige herinnering blijven!

DE WILDEN DIE WAREN TOEGELOPEN, GILLENDE ALS BEZETENEN, WERDEN ONTHAALD OP EEN HOOGELIJK, VANAF HET BOVENSTE TERRAS, WERVELWIND WAS DODELIJK GETROFFEN.

Kon ik me maar bevrijden!

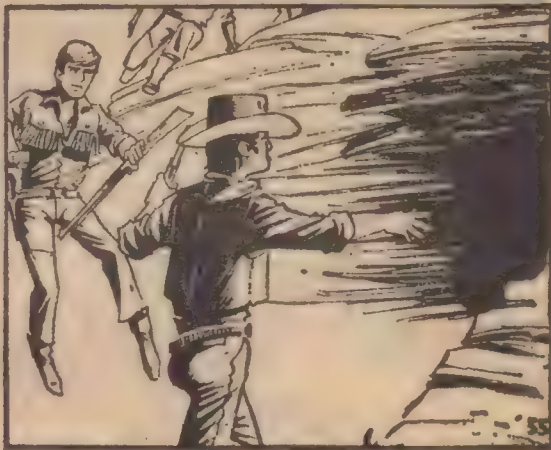

Dat ik hier werkeloos moet toekijken!

INTUSSEN WOEDDE DE STRIJT TUSSEN DE INDIANSE REBELLEN EN DE BLANKEN ONVERMINDERD VOORT. PLOTSELING ZAGEN DE WILDEN DAT ZE GINGEN VERLIEZEN...

... EN VLUCHTEN DE TUNNEL IN!

BILL'S LINT WAS OESLAAGD! DE HOOFDEN WAAROP HERVELWIND EN DE ANDEREN OESCHOTEN HADDEN, WAREN NIETS DAN DRIE MAGNERS!

INTUSSEN HAD CAYUSE NAUNGEZET ZIJN OPDRACHT UITVOERD. WAS TOEM NAAR BUFFALO BILL TERUGGEKEERD EN HAD HEM VERTELD DAT ER WEL EEN ANDERE UITGANG AAN DE TUNNEL WAS EN DAT DAAR OOK DE REBELLEN WAREN!

Nick!

Hier ben ik Bill!

Voeg je bij de sheriff en de mannen van Ortiz-City. Rijdt om de Heuvel heen en leg je in een hinderlaag.

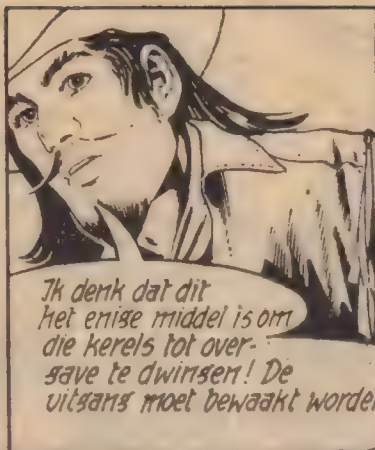

LYNKOOG HAD DIE MOGELIJKE AANVAL AAN DE ACHTERKANT VOORZIEN EN BARRICADES OPRICHT!

BILL WAS OEDWONGEN
ZIJN PLAN TE WIJZIGEN,
ER WERD KRIGSRaad
GEHOUDEN WAARIN HIJ
ZIJN NIEUW AANVALS-
PLAN UITEENZETTE...

Een pracht vondst!

Ik denk dat dit
het enige middel is om
die kerels tot over-
gave te dwingen! De
uitsans moet bewaakt worden!

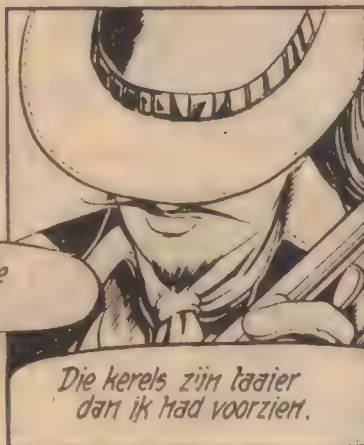

Daar zal Cayuse met
zijn Apachen wel voor
zorgen! Wees daar-
van maar overtuigd, Bill!

We zullen wel zien wie
hem de baas is!

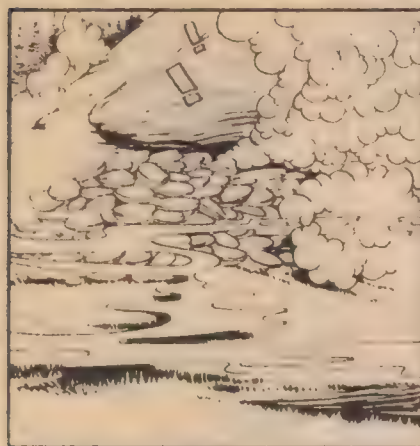
Ik hoop dat mijn plan dit
keer slaagt!

Die kerels zijn laaier
dan ik had voorzien.

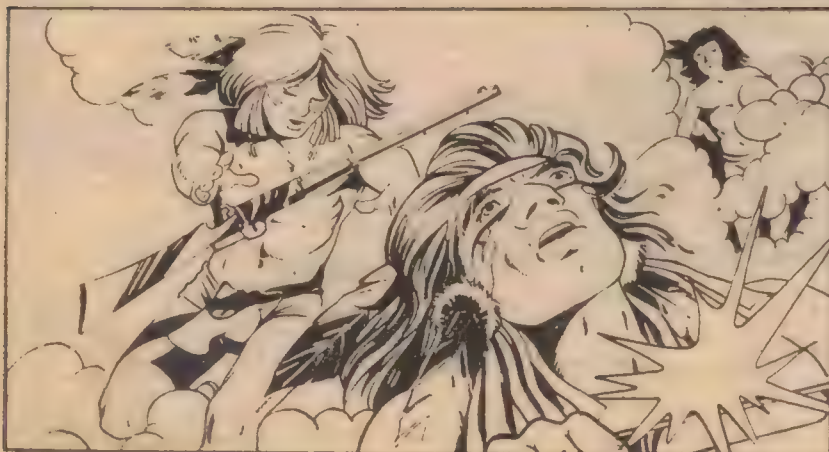
Eindelijk!

TWEE GROEPJES MAN-
NEN AAN DE INGANG
EN DE UITGANG HAD-
DEN VOCHTIGE KRUI-
DEN OPGESTAPELD
BIJ DE OPENINGEN
VAN DE GANG EN
DIE IN BRAND GE-
STOKEN. DE ROOK
VERSPREIDDE ZICH
BINNENIN EN VER-
STIKTE DE ROODHUI-
DEN.

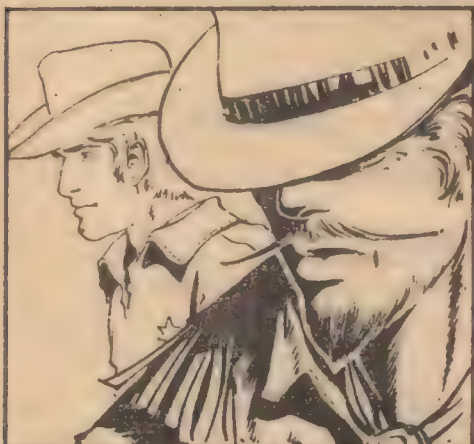
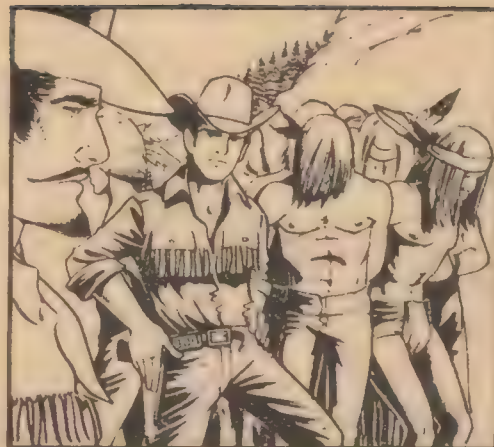
DE BLANKEN-VOEDDEN MET
VUUR ONOPHOUDELIJK. HET
HOL RAAKTE STEEDS MEER
DOOR DE GIFTIGE GASSEN
GEVULD. DE INDIANEN BE-
GONNEN HUN KALMTE
TE VERLIEZEN!

DE ROODHUIDEN WAAGDEN EEN WANHOPIGE
AANVAL, ZE WILDEN HUN HUID ZO DUUR MO-
GELIJK VERKOPEN, MAAR OOK DIE POGING MIS-
LUKTE. ER BLEEF NIETS ANDERS OVER, DAN EEN
HOOPJE ARME, DOOR ROOK VERSTIKTE STAKKERS
SPOEDIG KWAM DE EERSTE, EEN JONGE UTE-IN-
DIAAN NAAR BUITEN GESPRONGEN. HIJ WERD
DIREKT DOOR EEN KOGEL GETROFFEN EN VIEL
DOOD NEER. MET EEN FAKKEL IN DE ENE EN
HET GEWEER IN DE ANDERE HAND GINGEN
ZE DE TUNNEL BINNEN!

DE INDIANEN ZAGEN AL SPOEDIG HET HOPELOZE VAN HUN TOESTAND IN. ZE GOOIDE HUN WAPEN WEG EN GAVEN ZICH OVER.

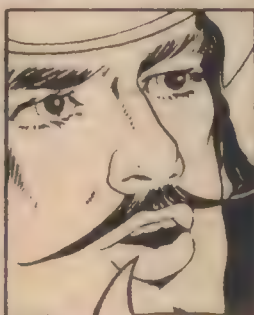
ONDERTUSSEN DOORZOCHTEN BILL'S SCOUTS EN DE SHERIFF DE TUNNEL, FAKKEL IN DE HAND. GEEN SPOOR VAN WERVELWIND OF LYNX006...

Tongens, ze zijn ons te slim af geweest!

Dank U, mister Cody, ik vergeet nooit wat u gedaan heeft!

En wat zou ik zonder mijn Indiaanse vrienden hebben kunnen doen?

Ik deed mijn plicht als scout, Barnell!

HERINNERINGEN VAN EEN BRIGAND

door
Henri Van Daele

Onder historische controle
van Z. E. H. Frans Penne,
konservator Boerenkrijgmuseum Overmere

Eerst gebeurde er helemaal niets en de pater ging maar door met roepen. Toen hoorde Jan een vaag gerommel. Een slaperige bewaker kwam de kant uit van hun cellen en riep:

— Wat drommel is dat hier? Met dat bruine mormel (hij bedoelde de pater) hebben we altijd last! Wat is er nu weer?

— Mijn maat heeft het koudvuur in zijn arm baste de pater. Hij moet een dokter hebben!

Er volgden een paar zwijgzame minuten. Toen kwam de bewaker naar de cel van Jan, opende die en knielde bij hem neer. Zijn gezicht kreeg een doodsbenaauwde uitdrukking.

Ineens sprong de jonge brigand op, maar hij had zich misrekend. Even later lag hij op zijn buik in het wilde weg te spartelen, terwijl de man met een pijnlijke green de armen van de gevangene op diens rug hield. Dat was niet zo best!

— Het loopt mis! riep Jan tot broeder Tuck.

Wat er nu volgde is niet te geloven. Jan hoorde de pater opstaan en hem toen twee keer tegen de deur bonzen. Een luid gekraak was het gevolg en even later stond de neestelijke in de deuropening van Jans cel. Het was een kerel als een boom. Een type, dat het zou kunnen opnemen tegen ieder krachtpatser uit een worstelaarstent. Hij woog zeker wel driehonderd pond en er ging wonder boven wonder geen gevoel van vettigheid of dikbuikigheid van hem uit wel een van kracht.

De bewaker staarde ongelovig naar de pater en Jan hoorde hem iets mompelen van een deur van drie duim dik.

Meer zei hij niet, want net op het ogenblik dat hij wou roepen, wierp

de pater zich op hem en onderdrukte de kreet. Men zijn gevelesde hand, die meer weg had van een reusachtig bieftuk, sloeg hij de sukkelaar buiten westen.

— Zo kereltje, lachte hij toen joviaal. We kennen elkaar reeds, maar we gaven elkaar nog geen hand.

Hij schudde de hand van Jan als een pompzwengel. Na die handdruk zou onze vriend voor die pater door het vuur zijn gelopen.

Zij lieten de bewaker liggen voor wat hij was en spoedden zich naar buiten. Dat was echter makkelijker gedacht dan gedaan. Want pas waren zij een lange gang doorgelopen of daar stuitten ze op twee soldaten van de wacht. De pater zag het te laat en zij keerden op een loopie terug naar hun cellen. Daar bleef de pater staan. Jan naast hem. De Fransen hielden automatisch hun pas in en kwamen langzaam nader. Het scheen Jan toe of ze de bravourstukjes van de pater kenden. Ze beoordeelden de ontsnanten als een stuk vee. Toen hakte de pater de knoop

door. Hij hief de deur van Jans' cel uit haar hengels, tilde haar op en timmerde er de soldaten een paar keren mee op het hoofd.

Ik weet niet of jullie bekend zijn met de timmertechneken van die tijd en nog minder weet ik of jullie als eens zo'n massieve deur op het hoofd hebben gehad, maar ik kan jullie verzekeren, dat... tsja, het is met niets te vergelijken.

Eenmaal de beide lastige bewakers opgeruimd, stormde Jan achter zijn eerwaarde vriend aan en de gangen van de gevangenis door, tot ze aan een stenen trapje kwamen. Dat liepen ze vlug op. De deur bovenaan stond los en even later wipten ze een koele gang in.

Broeder Tuck scheen hier de weg te kennen. Hij keerde zich om en legde een dikke vinger op zijn getuile lippen om Jan te beduiden dat hij heel stil moest zijn. Voorzichtig, slopen ze verder. De jongen begreep het eerst niet goed. Waarom liep de pater dieper het huis in, terwijl ze toch zo gauw mogelijk buiten moesten geraken, de stad uit...?

Maar dra wist hij het. De pater zocht net zolang tot hij het kantoor van de kommissaris gevonden had, waar hij enkele spullen, die de Fransen hem hadden afgenomen, terugnam en in zijn kleren stopte. Ten slotte nam Broeder Tuck uit een rek ook nog een paar pistolen, waarvan hij er één aan Jan gaf.

Toen maakte de pater met een verbazende vlugheid het venster van het kantoor open en sprong erdoor. Jan volgde gezwind. Even bleven ze staan. Ze waren op een geplaveide binnenkoer. Er was niemand te zien. Aan de overkant stonden twee paarden.

Broeder Tuck bekeek de beesten even en zei toen:

— Komaan, vooruit!

Jan volgde.

Ze liepen vlug de koer over en hielden halt bij de rijdieren. Broeder Tuck begon zenuwachtig aan een knoop te frutselen en de teugels los te maken van de ring in de muur. Ondertussen trok Jan de wacht op.

— Klaar! fluisterde broeder Tuck na een paar minuten.

Hij gaf de teugels van een paard aan Jan, terwijl hijzelf in het zadel van het andere rijdier wipte. De mannen gaven hun paarden de sporen. Bij de poort stond een schildwacht. Die wilde hen tegenhouden, maar de man werd gewoon onder de voet gelopen.

Vaag hoorden de vluchtelingen de rechtkrabbelende soldaat « Au secours! » en « A l'arme! » roepen maar ze hadden te veel hun aandacht nodig om uit de stad te geraken om verder op het schreeuwen van de man te kunnen letten. Overal in de straten liepen de mensen te wandelen of stond men in het deurgat te genieten van de lentezon.

Vrij vlug bereikten de mannen de stadspoorten en de brug over de Schelde. Ze gingen naast elkaar rijden, maar verminderden hun snelheid niet.

— Alles goed? vroeg pater Tuck aan Jan.

Deze knikte.

— Het ging zo vlug, dat ik nauwelijks tijd kreeg tot nadenken, hijgde Jan.

— In zulke gevallen mag je nooit nadenken, raadde broeder Tuck aan, je hebt te veel je verstand nodig om te handelen. Let op, ze komen achter ons aan. Kan je paard het halen, denk je?

— Hm., zei Jan, ik vermoed van wel. Het uwe zal er wel erger aan toe zijn.

De pater bekeek zijn viervoeter even.

— 't Is een Franse knol, bromde hij minachtend. Geef mij maar een goed Brabants trekpaard; dat kan ten minste mijn corpus mijlen ver dragen. Dit mademoiselle-paardje is al moe!

— We zullen de hoeve niet bereiken of ze hebben ons, hijgde Jan.

Broeder Tuck keek achterom. Een groepje ruiters, de hoofden over de paardenekken gebogen, zette hen achterna door de velden, over het wegeltje langs de Scheldedijk dravend.

— Er zit maar één ding op, riep broeder Tuck, hen opwachten en met hen vechten. Als wij voortrijden, kennen ze meteen onze schuilplaats!

Jan bekeek de geestelijke met verbijsterde blik en wou iets zeggen,

maar hij zweeg toen broeder Tuck plots stilhield, afstapte en in een kreupelhoutbosje verdween. Hij bleef maar eventjes weg, toen kwam hij terug met een knoestige stok:

— Mijn geliefkoosde wapen, glimlachte hij. Hij spuwde eens op het uiteinde van de knuppel en

wreef toen de stok glad aan zijn pij.

— Komaan, beval hij. Laten wij ons in dat bosje verschuilen! Ze mogen komen.

Beide mannen sprongen weer te paard en doken weg in de struiken. Twee minuten laten draafden vijf Franse soldaten voorbij. Even nog galoppeerden ze een eindje door, maar toen ze zagen dat de vluchtelingen spoorloos verdwenen waren, keerden zij om en kwamen langzaam teruggereiden. Op dat moment kwam broeder Tuck uit het struikgewas aanstormen, woest met de knuppel zwaaiend, onmiddellijk ge-

volgd door Jan. Voor ook maar één Fransman zijn wapen kon trekken had de woeste pater al twee soldaten de schedel ingeslagen en was hij in een gevecht gewikkeld met twee anderen. Jan nam met de kolf van zijn wapen de vijfde voor zijn rekening en toen hij zich tot één der twee overblijvenden wou wenden, werd deze net de genadeslag toegediend door broeder Tuck.

Zwetend en hijgend hielden ze op. Er kwam een beetje bloed uit de pij van broeder Tuck.

— Een schampschot, stelde hij moeglimlachend gerust.

Ze keken zwijgend rond op het « slagveld ».

Broeder Tuck gaf ernstig de zegen.

— Zijn ze dood? vroeg Jan een beetje angstig.

Broeder Tuck haalde de schouders op.

— Dat hangt af van de hardheid van hun koppen, maat, zei hij. Zo er doden zijn, Godde hebbe hun ziel! Het is te hopen dat Hij in Zijn hemel zoveel last niet met hen heeft, als wij hier!

Met die woorden keerde hij zijn paard. Jan kwam achter hem aan en even voor donker bereikten ze, zonder nog één keer te zijn lastig gevallen, de veilige Ganzenhoeve.

. . .

Broeder Tuck kon maar niet genoeg krijgen van de gastvrijheid van de Ganzenhoeve. Zo vertelde hij op een keer, bij het middageten, van de verloren zoon. Jan was toen misschien net twee of drie dagen thuis. Vader Van der Biezen begreep hem: hij gaf dadelijk bevel een varken te slachten, om de terugkeer van zijn « verloren zoon » te vieren. Vader

Een Frans kamp door boeren overvallen (historische rekonstructie, Boerenkrijgsmuseum).

opperde de mening dat het er toch eens moest van komen Trees te doden. Broeder Tuck hielp persoonlijk bij het slachten, het uitbenen en het maken van kop en bloedworsten. Hij was een echte lekkerbek en hij deed moeder een paar dozijn recepten aan de hand. Als hij begon te spreken over eten zou het water je in de mond zijn gekomen.

Op de voutekamer droeg hij elke dag de mis op. Hij had daartoe een zakje meegebracht dat hij samen met Jan, voor ze uit de gevangenis wegreden, had teruggehaald uit het bureau van de gevangeniskommandant. In dat zakje nu, zat alles wat hij voor de mis nodig had plus een exemplaar van « Robin Hood ».

Jan was daarover onmiddellijk vol geestdrift en de pater leende hem het boek. Jan las het meermaals van het begin tot het einde.

* * *

In die tijd leidden beide ontsnapten een zeer onregelmatig leven. Zij werden opgejaagd als vee, want het was duidelijk dat de Fransen het geval van die Dendermondse gevangenis zo maar niet zouden vergeeten. Ze hadden al drie keer de hele hoeve omgekeerd, maar telkens waren de mannen de dans ontsprongen.

Het groepje verzetstrijders groeide ondertussen aan tot vijftientig man en ze oefenden regelmatig in het schieten, binnen de veilige beschutting van de bossen.

Rik Haantjes had het al even druk als Jan en daarom duurde het een heel tijdje vóór ze elkaar terugzagen.

Einde september deden er rare geruchten de ronde, geruchten van aard om de vlam van het verzet nog een beetje op te poken. Er werd namelijk verteld dat de Fransen van plan waren een wet af te kondigen, die alle jongens van 18 tot 25 jaar zou verplichten tot dienstdiening in het Franse leger. Dat gold dus ook voor onze vriend Jan. Hij geloofde er eerst niet veel van, want... wie zou nu vrijwillig in dienst gaan?

In die tijd ook maakte broeder Tuck kennis met pastoor Sinave. Die twee werden goede maatjes en zij verdeelden het werk zo'n beetje. Zij droegen in verschillende hoeven alle dagen een mis op. Ze gingen samen op stap en pastoor Sinave voelde zich dan ook volmaakt veilig. De pater echter bleef steeds maar rondlopen in zijn kloosterkleren. Pastoor Sinave en Jan bezwoeren hem wel duizendmaal die dingen af te leggen, maar broeder Tuck liet zich op dit punt van zijn allerkopigste kant kennen. Hij zei, dat de Fransen wel een uniform droegen en dat hij het zijne dus ook bleef dra-

gen. Als bijkomstig argument bracht hij naar vóór, dat hij zich daar heel wat vrijer in voelde.

Wanneer de anderen dan nog iets opwierpen, beloofde hij plechtig zijn pij af te leggen wanneer de Fransen hun uniform aan de haak zouden hangen.

Het was een hopeloos geval, maar een geval dat zich meer dan behoorlijk kon weren tegen eventuele vliegende brigades!

* * *

Op 5 oktober was er weer eens een schijnaanval van de Britten op de Vlaamse kust, te Vlissingen. De Fransen hadden ditmaal maatregelen getroffen en voor de eerste keer

Mini-drukpers waarop pamfletten werden gedrukt om de weerbare jongens op te roepen tot de strijd.
(Boerenkrijgmuseum, Overmere)

demonstreerden zij openlijk hun vrees voor een Britse inval: zij kazerneerden een garnizoen te Oostende van twintigduizend man sterk.

Enkele dagen later werden broeder Tuck en Jan uitgenodigd op de hoeve van Rik Haantjes' vader, voor een drietal dagen.

Dat kwam hen goed van pas, want de grond was een beetje te heet onder hun voeten geworden. Ze vertrokken bij schemering. Het was maar een korte rit, maar hij stak vol gevaar.

Het werden een paar dagen om niet gauw te vergeten. Zij beleefden avonturen bij de vleet, want toen begon de eigenlijke Boerenkrijg, de heilige krijg voor outer en heerd, kerk en vaderland.

Het begon allemaal met... de verkoop van de bezittingen van een man, die geweigerd had zijn belastingen te betalen aan de Fransen.

Rik kreeg hier lucht van en hij trommelde zijn mannen op, om bij die verkoop aanwezig te zijn. Onze vrienden hadden ondertussen ook zekerheid gekregen omtrent de bewuste wet, de wet die hen zou verplichten deel te nemen aan de krijgsverrichtingen en oorlogen van de Fransen.

De meningen daarover waren eensgezind: onderduiken en het Boerenleger vervoegen. Er waren

trouwens overal plakbrieven verschenen, een beproefd middel dat tijdens de Brabantse Omwenteling reeds met succes was aangewend geworden.

De tekst van zo'n plakbrief over de verplichte dienstdiening luidde als volgt:

« De Rooms-katholieke jonkheid van het land adverteert, dat eenieder wie hem laat inschrijven of zelf een verklaring zal ondertekenen, om de wapens te dragen voor de Franse République, van hun zal gehouden worden en vervolgd als verrader van het vaderland en de christene religie. Al de jongelingen der Requisitie worden verzocht zich zonder uitstel bij het katholieke leger der patriotten te komen vervoegen, om voor het vaderland en voor de godsdienst te vechten tegen de Franse barbaren.

De ouders, die hunne kinderen, hunne knechten of hunne dienaars dit zullen beletten, zullen als verraders des Vaderlands aangezien worden... »

* * *

De morgen van de 12de oktober, sloepen Hendrik en zijn Zeelse gasten een gat in de dag, want ze hadden 's avonds lang gepraat over de toestand. Tegen de middag gingen ze — te voet — naar het dorp. Met paarden zouden onze vrienden te veel zijn opgevallen: ze trokken zo al genoeg de aandacht, omdat broeder Tuck — waarom het ontkennen? — een echte bezienswaardigheid was en enig in zijn soort.

Boerenkrijgmonument te Overmere, waar de Boerenkrijg begon op 12 oktober 1798.

Ze kwamen flink op tijd en er stond al een massa volk. Men zou zich in vreedstijd hebben gewaand; een gelegenheid als deze werd dikwijls te baat genomen om de huisraad met een stuk, dat men dikwijls aan de helft of nog minder kon kopen, te vergroten. Er stonden heel wat jonge kerels tussen het volk.

En toch was er iets, dat er op andere verkopen niet was: een ijzige stilte.

Het was de stilte voor de storm en het werd zo mogelijk nog stiller toen twee Franse gendarmes en de deurwaarder de hoek omkwamen. Men hoorde duidelijk, bijna te duidelijk, het kraken van de glimmend gepoetste laarzen.

De deurwaarder voldeed aan de vereisten van het bekende type: een standaardformaat met pince-nez, een spitse neus, een halfkaal hoofd en kleine vinnige oogjes, die nauwlettend rondspeurden naar denkbeeldige stofjes op de witte zijden das.

Hij keek schuw naar de Franse gendarmes. In de donkerte van de deuropening verscheen de man wiens goederen zouden verkocht worden. Hij glimlachte stroef.

De Fransen, twee verwaarloosde rekels met een buitennissig vuile haardos, gaven de deurwaarder een duw, als teken dat hij kon beginnen. Aarzelend stak de kleine man de hand uit en nam een prachtige smeedijzeren kroonluchter, die al naderbij was gebracht.

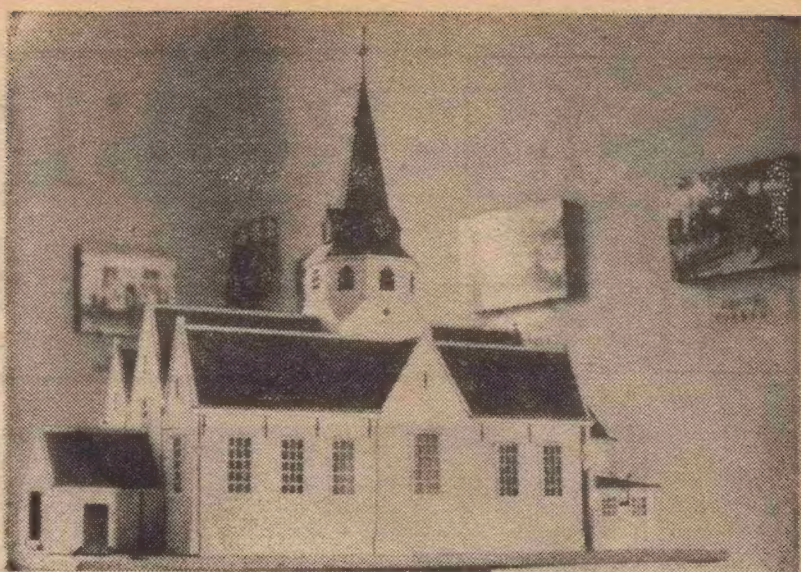
De menigte drong dichtbij. Men voelde de stilte. Ook de Fransen kken zenuwachtig rond. Die sfeer beviel hen niet en onwillekeurig grepen ze hun geweer steviger vast. Plots kwam de reactie. Een kreet — uit welke richting hij kwam kon onmogelijk bepaald worden — als was hij de kreet van de wraak! — weerklonk en sneed heiligschennend door de gewijde stilte:

— Genoeg! Voor outer en heerd!

Broeder Tuck glimlachte onwillekeurig. Rik en Jan zochten met hun ogen de onbekende schreeuwer. Maar de menigte was niet meer de roerloze massa van daarstraks. Het werd één wemelende mierenhoop. Als een vloedgolf sloeg ze naar de gendarmes toe.

De deurwaarder was reeds in huis gevlucht en had de deur dichtgeworpen. De beide dappere dienaren van de Franse republiek, één en onverdeelbaar, keken schichtig rond. Overal ontmoetten zij de haat, de onuitsprekelijke haat van dit volk, dat steeds wachtte met vechten tot de maat overliep. Zij zagen plots, als in een film, wat hier verkeerd was.

Haat blonk in de grimmige gezichten van de mannen. Haat vonkte uit de ogen van de vrouwen. Er

Model op schaal van de kerk van Overmere (afgebrand in 1862) waarrond de Boerenkrijg begon (Boerenkrijgmuseum, Overmere).

lag zelfs een onwezenlijk ernstige trek op de gezichten van knapen en jongens.

Een van de gendarmes greep in paniek zijn geweer en richtte het. Broeder Tuck was echter vlugger. Als een donderslag bij heldere hemel plofte zijn vuist op het hoofd van de Fransman. Toen wierp het volk zich grimmig op de beide slachtoffers. Mannen sloegen en schopten, vrouwen krabden en beten, kinderen spartelden.

Ten slotte liet men de halfdode sukkelaars lopen voor wat ze goed waren.

De massa had ingezien dat de republiek niet verslagen was door twee gendarmes een pandoering te geven.

* * *

Overmere was de vonk voor de verdere strijd!

De volgende dagen was er een uitgelatenheid zoals nooit voorheen. De Brigands moesten strijden tegen de aanrukkende Fransen, en volgens deze heerste er weldra zogenaamde rust. Maar nauwelijks waren de gendarmes weer weg of de kerk werd opengebroken. De oude pastoor werd uit zijn schuilplaats gehaald en voor het eerst sinds lange tijd luidden de klokken weer en werd er in de kerk een Te Deum gezongen.

De klokken beierden hun vreugde uit over het ganse land, terwijl een scheiende pastoor de Heer dankte...

De gebeurtenissen volgden elkaar nu zeer snel op. Terwijl Jan en de anderen nog in Overmere waren, stroomden ook de brigands van Zele samen.

In alle dorpen van Vlaanderen kwamen de boeren te voorschijn.

Zij hakten 's nachts de vrijheidsboom om en luidden de klokken... waar er nog klokken waren.

Want overal hadden de Fransen erg huis gehouden; veldkapelletjes en kalvariebergen waren vernield. Kruisen waren neergehaald, klokken weggevoerd. Maar de strijdlust was er niet kleiner om. En hadden toen de boeren geen klok kunnen vinden om te luiden, zij hadden twee willekeurige sansculotten tegen elkaar geklepeld!

* * *

Rond 18 oktober waren de vrienden terug te Zele... in de Gratiebossen. Heel de troep was er verzameld. De organisatie liep gesmeerd en de wacht was verzekerd. Regelmatig hielden ze oefening en broeder Tuck stond erop dat de jongens ook vakkundig zouden leren omgaan met een knuppel. Jan begreep niet wat daar voor nieuws kon aan zijn voor een Vlaamse boer. Een knuppel is immers een natuurprodukt. De mens kent het gebruik ervan sinds onheuglijke tijden.

Broeder Tuck ging, eenmaal dat beide aanvoerders erin geslaagd waren hem duidelijk het nutteloze van zijn lessen met de knuppel aan te tonen, eendeëieren zoeken aan het ven, dichtbij het kamp.

INLICHTINGEN

Z.E.H. Penne en Henrj Van Jaete zijn graag bereid elke lezersbrief met vrager om nadere inlichtingen in verband met dit verhaal (zowel wat de Boerenkrijg zelf als wat het museum betreft) te beantwoorden. Richt uw brieven naar: OHEE!, Forelstraat 22, 9000 GENT.

ROBINSON CRUSOE

Voor gevaar beducht, keerden de op onderzoek gekomen muiters naar hun schip terug. Robinson en Vrijdag begonnen te schreeuwen. Hun opzet was de mannen van hun sloep weg te lokken. Hun plan slaagde. De

muiters beantwoordden hun geschreeuw en drongen in het dichte struikgewas binnen, waar ze weldra verloren liepen, afgaande op de kreten van Robinson en Vrijdag.

Aangevoerd door een éénogige reus, liepen de afgedwaalde muiters tussen de lianen in een cirkel rond, uitgeput en woedend omdat ze vanuit verschillende richtingen hoorden roepen. Ondertussen hadden de twee man-

nen, die voor de bewaking van de sloep waren achtergelaten, zich onder de bedreiging van een van Robinsons mannen moeten overgeven.

Wordt voortgezet

VOORDELEN VAN DE KOSTELOZE ONGEVALLENVERZEKERING

aangeboden, aan de regelmatige lezertjes van
ons weekblad OHEE!

Alle kinderen van 5 tot 16 jaar die deel uitmaken van het gezin waar Ohee! gelezen wordt zijn gratis verzekerd tegen de gevolgen van ongevallen op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een genummerde intekenkaart gratis afgeleverd door het weekblad Ohee!

Bij ongeval worden onderstaande letsels vergoed: Artikel 6 van de polis.

ARTIKEL 6. — De vergoedingen:

- A. 1. — 15.000 F voor definitief verlies van het volledig gezichtsvermogen van beide ogen, voor zover het gezichtsvermogen voor het ongeval normaal was.
15.000 F voor het anatomisch verlies van beide armen of van beide handen.
15.000 F voor het anatomisch verlies van beide benen of van beide voeten.
15.000 F voor volledige en ongeneesbare verlamming met totaal en definitief gebruiksverlies van de vier voor het ongeval gezonde ledematen samen.
15.000 F voor volledig en definitief gebruiksverlies van beide armen of van beide benen, van beide handen of van beide voeten, van een arm en een been samen, of van een hand en een voet samen.
Dit alles voor zover binnen de termijn van twaalf maanden na het ongeval de consolidatie van die letsels geneeskundig is vastgesteld. Het recht op vergoeding is slechts verworven op het einde van de termijn van twaalf maanden.
2. — 15.000 F voor overlijden binnen de dertig dagen na het ongeval, in zover dit de enige en rechtstreekse oorzaak van de dood is.
10.000 F voor overlijden binnen de dertig dagen na het ongeval in zover dit de enige en rechtstreekse oorzaak van de dood is, tijdens het deelnemen aan het verkeer als voetganger, fietser of als inzittende van een voertuig.
3. — 8.000 F voor het anatomisch verlies van een arm, een been, een hand of een voet.
7.000 F voor volledig en definitief verlies van het gehoor, voor zover de gehoorscherpthe voor het ongeval normaal was.
6.000 F voor volledig en definitief verlies van het gezichtsvermogen van één oog, voor zover het gezichtsvermogen voor het ongeval normaal was.
4.000 F voor volledig en definitief gebruiksverlies van een arm, een been, een hand of een voet.
Dit alles voor zover binnen de termijn van twaalf maanden na het ongeval de consolidatie van die letsels geneeskundig is vastgesteld.
- B. Voor het anatomisch verlies, vastgesteld binnen een termijn van twaalf maanden na het ongeval:
bij breuk van schouderblad, sleutelbeen, werveluitsteeksel, staartbeen, kaakbeen, middenhand, middenvoet, kuitbeen van twee volledige leden van een duim of grote teen 500 F
1.250 F

van een volledig lid van een duim of grote teen 750 F
bij schedelbreuk aan de basis 1.000 F
van drie volledige leden van een vinger 750 F
van twee volledige leden van een vinger 300 F
van een volledig lid van een vinger 750 F
van drie volledige leden van een teen 750 F

- C. Voor radiografisch vastgestelde breuken van:
bij schedelbreuk aan de basis 2.000 F
bij gewone schedelbreuk, breuk wervellichaam 1.250 F
bij één of meerdere breuken van bekken, jukbeen, borstbeen of bij één of meerdere breuken met verplaatsing (middelste deel diaphysis) van een arm of been: opperarm, voorarm, ellepijp, dijbeen, scheenbeen 1.000 F
bij één of meerdere breuken van elleboog, knieschijf, pols, handwortel, voetwortel of voor breuk zonder verplaatsing van opperarm, voorarm, ellepijp, dijbeen, scheenbeen 750 F
bij breuk van neus, ribben, duim, grote teen 300 F
bij breuk van vinger, teen 200 F
Voor beenderafrukkingen, -fissuren of -barsten wordt 50 % van de hierboven genoemde bedragen betaald.

WAT DOEN BIJ ONGEVAL ?

ARTIKEL 5. — Elk ongeval aan een der verzekerden overkomen, dient binnen de vijftien dagen per aangezekende brief ter kennis gebracht van « Ohee! », Forelstraat 22, Gent, dit op straf van verval van alle rechten. Men zal zich niet kunnen beroepen op het feit het ongeval aan de verkoper medegedeeld te hebben.

De kennisgeving dient de aard der opgelopen verwondingen te vermelden, alsmede de vermoedelijke gevolgen van het ongeval. Ten spoedigste moet geneeskundige hulp worden ingeroepen en het verzekerde slachtoffer dient onder geneeskundige behandeling te blijven en de voorschriften van de geneesheer strikt te volgen.

De verzekerde dient gelijktijdig volgende bijzonderheden mede te delen en documenten over te maken:

- a) nummer van de polis;
b) naam, voornaam, geboortedatum en volledig adres van de gekwetste;
c) manier waarop « Ohee! » bij hem (haar) besteld wordt (langs de post, door verkoper:; langs winkel:);
d) datum, oorzaak, aard en bijzonderheden van het ongeval.

Indien je derhalve nog geen regelmatig lezertje zijt van ons weekblad, dan geven wij jullie de goede raad om onderstaand intekenbulletin onverwijld door moeder en/of vader te laten invullen.

Doe het nu, beste vriendje... en stel niet uit tot morgen!

Vriendelijk dank.

Geef dit formulier aan uw dagbladverkoper of stuur het rechtstreeks naar de diensten van Ohee! Forelstraat 22, Gent - of Koningsstraat 105, Brussel.

Intekenformulier OHEE

De kinderen van het gezin van:

Mr.		voornaam	
en Mevr.		voornaam	
wonende		straat, nr	te

laten zich hiermede inschrijven als regelmatige lezers van « OHEE! » en wensen te genieten van de kosteloze ongevallenverzekering volgens de bepalingen van de polis

« OHEE! » wordt geleverd door verkoper vakk°

Handtekening

Onmiddellijk wordt het nodige gedaan voor het opmaken van een polis of genummerde intekenkaart, die U binnen de 14 dagen wordt overgemaakt.

